

1 Survivor Modeli Olarak TANER ya da Orta Dünyalılarda Mütemadî Çocukluk

Perihan Mağden 08.05.2011

 1 Survivor Modeli Olarak TANER ya da Orta Dünyalılarda Mütemadî Çocukluk Survivor Adası'na ışınlandığımda (bizim salonda öyle bir sistem var; sizinkinde de) Fenomen Taner bir kütüğün üstüne eğilmiş, yakında Ünlüler Adası'na (evet, bir çocuk romanı) taşınacakları için adasının (yani kütüğün) karıncalarıyla vedalaşıyordu.

Karıncalar en az Taner kadar doğal ve zarafetten yoksun oldukları için üstüne başına tırmandılar ve Taner'i hasret ve duyguyla ısırmaya başladılar.

Bu, Akliselim Sitesi'nde bodrum katı sahipleri için dahi umulduk ancak İlk İnsan Taner için umulmadık gelişme, tipik bir Taner Reaksiyonu'na (tıbbî terimleri bağışlayın; Baden Baden'de nükleer tıp okuyorum) neden oldu ve Taner **"Ceydaa! Gökhaan! Taçmin: yetişin!!"** diye bağırmaya başladı.

Zira adada **"Anneee! Ablaaa!"** diye bağırmasının imkânı yoktu ve üç ila yedi yaşları arasında donmuş kareye alınmış olan Taner kendinden illallah demiş bulunan ve ne yapıp etse (artık Budist bir mertebeye erişmişçesine) iplemeyen ada **"arkadaşlarından"** medet umuyordu.

Taner primitif bir varlık, **"comical"** 1 Tarzan olarak her daim bir uçtan öbürüne sallanıyor: Yalnız kalma arzusundan grubun dibinden ayrılamamaya, tek başına halt karıştırmadan duramamaktan her daim başkalarının yardımına muhtaç (ve arzulu) olmaya bir ağaçtan öbür ağaca geçişleriyle başımızı döndürüyor, ruhumuzu oyuluyor, her halükârda bizi kendisine bağlıyor. Müptela ediyor. Müptezelliğinde bir aşinalık bulmamızı temin ediyor.

Hakikaten bir TEMİNEDİCİ Taner. **"Terminatör"** gibi bu kavramı şimdilik not edelim. Doktoramızın ileriki bölümlerinde açıklamaya gayret edeceğiz.

Acun bir nevî medya jenesi olabilir. Zira tüm Türkiye Nihat Doğan Fenomeni'ne kilitlenmişken karşı adada Taner'i yaratıklandırdı. Medya tepsisinde sundu bize ve **"deli deliyi görünce sopasını saklar mı?" "bir ipte iki cambaz oynar mı?"** gibi atasözlerimizi test edip onaylama ya da onaylamama imkânını (cömertçe) ikram etti.

Nihat Doğan'ın nerdeyse silip süpürülmesi hali (hoş, bir gözümüz hâlâ onda, hâlâ manyaklık çeşmelerinden bir tas olsun içebilme ihtimallerimizden vazgeçmiş değiliz) içinde debelendiğimiz Siyasî Tarihimiz'e de acayip iki (2) far tuttu: MUHALEFET EKSİKLİĞİ.

Diyelim Sn. Erdoğan'ın Çılgın Projesi'nin karşısına eşit **"cilginlikta"** (İngilizce yazdım) bir projeyle daha çıkılsa/ çıkılabilse sınırlarımız belki de **"Yok artık! Binlerce yıllık İstanbul da gidiyor mu yoksa elden!"** diye böylesine tel tel olmayacak.

Oysa Ünlüler Adası'ndan Recep Tayyip adlı yarışmacımızın karşısına çıka çıka Devlet isimli yarışmacının **"Pisküvit"** iyle, Kemal adlı yarışmacının gariban söylemi çıkıyor. Bizim büyük çaresizliğimiz!

Acun Ilıcalı Nihat Doğan Meselesi'ni Taner: Hiç Büyümeyen Çocuğa Övgü adlı eseriyle dengelemekle kalmadı, Taner özelinde bir kez daha Orta Asya'dan kısraklara binip gelen atalarımızı, mahsulleri, yani bizleri, haydi cömertçe söyleyelim TÜRKLERİ düşünmemize vesile oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir utanmazlığın anatomisi

Perihan Mağden 21.06.2011

 Bir utanmazlığın anatomisi Dün gece geç vakit bir internet sitesinde kan dondurucu bir arsızlığın görüntüleri, alt yazılarıyla karşılaştım.

Bu dönemde “ancak dayanamadığı zaman kalemi eline alan biri” farz edin beni.

Hakikaten durunamadım; yazıyorum.

Merkez Medyanın en kurnaz, en tahripkâr, en yelloz kalemi gitmiş Ahmet Kaya’nın mezarının önünde melûl mahzun dikilmiş, bol bol fotoğraflatmış kendini; bir de alt metin “düzenlemiş” feci aklınca: Efendim, aralarına bir manşet tatsızlığı girmiş olan ve “Saza niye gelmedin” şarkısına bayıldığı Ahmet Kaya’yla “helalleşmiş.” (Öyle istemişmiş.)

Şimdi biliyorsunuz ekürisi Ahmet Hakan’la umreye de gitmişti. Din imanda da kimse bunların –muhakkak– eline su dökemez. Ama “helalleşme” birisi sağken yapılır. Gidenin cenazesinde imamın üç kere (İslamiyet’te âdet bu) “Hakkınızı helal ediyor musunuz” diye kalanlara sorduğu bir kısım var. Ölüye sorulmıyor; ancak kalanlar haklarını helâl edebiliyorlar. Ahmet Kaya’ya sorulsa, Ertuğrul Özkök için NE cevap vereceğini ise, muhayyelenize bırakıyorum.

Bu “kalan” gidip kendi hakkını mı helal ediyor dolaylı yoldan da olsa ölümüne neden olduğu Ahmet Kaya’ya, ne halt ediyor uhrevî olarak; onu çıkartamıyoruz.

Çıkartmamızı istediği: ne kadar uzlaşmacı, kutupsuz, insanî –zart zurt! Bilye.

Çıkartmamızı istediklerini böyle bir zihnin, zihniyetin tam olarak bilemeyeceğim: Topaçlıyor işte bir şeyler!

Zaten Paris’teki ünlü **Père Lachaise** mezarlığına takım taklavat/ceket kravat Ahmet Kaya’yla “helalleşme seansını” teşhir edip cümlemizin cinlerini (üstadı olduğu üzre) bir kez daha bir kez daha tepesine çıkarmak için de; gitmemiş.

Edith Piaf bölümü için Devlet’in TRT’si adına çekilen; o mezarlığa götürülüyor.

Büyük bir Edith Piaf üstadıymış anlaşılan; Doğan Müzik’ten CD çıkartmışlığı da var, Paris’te kıytırık doktorasını yazmak için kalmışlığı da. (Vakti zamanında Atılğan Bayar köşesinde doktoranın konusunu - kofluğunu filan konu edip yazmıştır.)

Her neyse TRT bütçesinden orda bulunmuşken, bu kan dondurucu teşhirciliği de yapıyor; arada çok mühim enformasyonlar da dayıyor. Onöre etmek için herhalde (yine bu müthiş karakterin derin motivasyonlarını

bilemiyoruz) ektikleri programın prodktrnn adını da veriyor: **Serhat Akinan!**

Aa! olursa bu kadar olur: DJ Dobi'nin erkek kardeşi demek TRT'ye bu programı yapıp satan prodüktör!

O DJ Dobi ki daha yakın zamanda gastesi *Akşam* adına mıdır, en azından ordan manşet manşet Murat Karayılan'la görüşmesiyle gündemi sarsalamıştı.

Aralarında bir *Taraf* yazarının da bulunduğu "lm Listesi" olayının arkasında da, onun bilgilendiriciliğinin olduğu ortaya çıkmıştı!

Bu Serdar Akinan (Dobi Kardeş) "**Kan Uykusu**" adlı "Türk Ordusu Ne Merhametli öldürür" alt yazısıyla "pazarlanabilecek" Osman Pamukoğlu şaheserinin de, pardon belgeselinin de yaratıklandırıcısıdır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İhsan edilmeyen sınıfın manasız acısı ve Vale atıldı!

Perihan Mağden 24.06.2011

İhsan edilmeyen sınıfın manasız acısı ve Vale atıldı! A-ha da işte tek-er tek-er dökölüyor önüme yine köşecilikten "İllallah!" deme nedenlerim!

Paralı Asker, efendisi için herrr zamanki a aıkgzlığ, araya şakacılık/mesafe ("ironi" kelimesini sarf edemeyeceğim) koyma numaraları, "Ben adamı suya götürür /susuz getiririm – yle bir dedektrm ki herkesin faasını böyle indiririm" alamet-i farikasıyla atılmış.

Efendisi dn harbiden zırvalamıştı!

Medyatava adlı site bence densizlik edip "Anne maymunla yavru maymuna bakıp da hislenebilir misin sen Züleyha?" adlı kompozisyonu "Perihan Mağden'e cevap!" olarak manşetleyince de; Butler A. efendisinin gözlerindeki ıstıraba karşı koyamayarak bana dair bu müthiş SUÇLAMAYI kıvraklamak zorunda kaldı anlaşılan.

E, elimiz armut toplamıyor. Kindar bir Gürcü'yüz şunun şurasında. Bu yazıdan sonra da "Vengeance is mine said the Lord" dvmeletecem koluma. (Tanıdığınız dvmeci var mı?) Alayına bunların, cevap vermiyecem. Yeminle.

Bunlar nasıl bir ruhsal gurup halveti içinde balıktırlar, nasıl bir romantizmin /kavuşamamanın pençelerinde kıvranmaktadırlar ki Amsterdam'da, Berlin'de, Mekke'de sürekli göz gzeler! Belki Ekri Ahmet H. da Berlin'de konserdeydi. O. Eğin'in gözlerindeki acının, Efendisi Ertuğrul'un gözlerindeki acıyla çarpılmasını gördü. Benim "korkunç" yazım üstüne bizim büyük aresizliğimiz oldular!

Dayanamadı, mitralyz eline aldı "Dadada daaaan!" Vurmuş beni, üstelik dört yüz elli bin satan byyk gastesinde! Oysa oyunun üstadları bilirler: Bu ne idüğü/dediği belirsiz yazısı üstüne, ya elli bin masum *Hürriyet* okuru bulup okursa benim yazımı; Beyinin acısı/iğneden onurunun gıcirtısı (durduk yerde) elli binle arpılmayacak mı?

Şimdi (biraz karmakarışık yazısından gidiyorum) "Ferrarisini satan bilge" ayağına yatıyormuşum ikide birde. Ve fakat bu bayat benzetmesini (girin tarayın *Hürriyet* arşivini, işiniz yoksa) *Radikal*'i daha önceki terk edip dönüşüm üstüne de yapmıştı!

Stoktan yeme Ahmet Hakan! O maymunun gözlerindeki heyecandan hiç mi nasibini almadın/alamayacaksınız?

Bu Paralı Asker, köşesinden birkaç saatliğine ayrılırken ayakkabısını sıkıştıranların piyasasında, çok da iyi bilir benim nerden/nasıl/neden ayrıldığımı. Ama İngilizce'de "once and for all" tabir ediliyor, "Çamura Yatıp Çamur Sıçratmayanlara Para Yok!" piyasasında onun gibi köşe tutmuşsan, sallayıp (üstelik aynı bayatlıkları) karşıdakini izahate mecbur bırakıyorsan da; başarılısın.

Aferin Ahmet H.! Bak senin yüzünden tarihimin EN KARANLIK noktalarını tek tek tek açıklayacağım şimdi. Mecbur bıraktın beni ufaklık!

İlk olarak *İki Genç Kızın Romanı*'nı yazmak için saf ve temiz hislerle bıraktığım *Radikal* gazetesindeki köşeme, bir yıl sonra (geçimimi temin etmek için de!) geri döndüm.

Sonra ama Bu Takım'ın egemenliğinin giderek artması, siyasi kutuplaşmanın belirginleşmesi, ortalığın "sit com" yaftalanan dallamalıklarla inlemesi gibi nedenlerle *Radikal*'i ve köşeciliği bünyem kaldıramamaya başladı. Bir yanda da edebiyatçılığın temiz suları, beni kollarına/huzura çağırıyordu. Yine bıraktım. *Radikal*'i üç yıl sonra.

Birkaç ay sonra (daha katlanılır olacağını ümit ederek) *Aktüel*'de yazmaya başladım. Orda yazdığım Vicdani Red! yazım üstüne o denli korkunç bir mahkemelenme süreci yaşadım ki; yine *Radikal*'e döndüm. Haftada dört ya da bir yazmam fark etmiyordu; zira ben habire mahkemeleniyordum!

Ayrıca Meydandaki Ergenekon Çetesi'nin: Sevgi Erenerol'undan, Oktay Yıldırım'ına (hani Ümraniye'deki sarmaşık kaplı evinde Danıştay ve *Cumhuriyet*'e atılan bomba paketinden kalanların bulunduğu emekli subay) Kemal Kerişsiz'inden Özgür Bakkallar Vicdani Redde Karşı (misali) Derneği'ne bastığı, beni ve yanımda olmaya gelenleri iki saat mi nedir, mahkeme koridorunda (Sultanahmet Adliyesi) kuşatma altında tuttuğu, "PKK'nın fahişesi"nden "Eroin tüccarı!"na "Denizanası!"ndan şimdi hatırlamadığım "nezih" ve "yerli yerinde" diğer sloganlara boğduğu o şahane mahkemelenme ortamından sonra –

"Yok be!" oldum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müjde! Vijdan Kuaförleri sizin sitenizde de salon açabilir

Perihan Mağden 16.08.2011

Basınımızda üç adet Vijdan Kuaförü mevcut. Yıllardır vijdanlı hanımlara-beylere, bi yerlere yetişen kızlara oğlanlara ne fönler çektiler, ne krapeler topuzlar yaptılar, sözden bigudileriyle ne permalar yarattılar!

Bütün bu kozmetik eforlarının karşılığında da yıllardır ne ağırlandılar, ne sağırlandılar; yarı okuryazarlar, eksik kafalar, özgürlük/muhaliflik sanrıcular; ama özellikle Türk Medyalaması tarafından!

Aynı işi yaptıklarından –bıktırıcı yıllardır– yani viydan kuaförlüğünden geçimlerini temin ettiklerinden; aralarında da büyük bir dayanışma-hayranlaşma-alıntılılaşma söz konusudur. Aynı zamanda.

Birinin tavuğuna (salonunda o esnada saçını yıkadığı müşterisine) “Kışt!” dedin mi, öbürü atılır. Hiç yalnız kalmazlar maazallah; yalnız bırakılmazlar.

Çağdaş Zurnacılar Derneği filan bunlara ödöl vermeye doyamaz. Hem içerden olduklarından; ağdalı/ yapışkan/ hamasi/ vıcık vıcık kalemleriyle o viydan kanırtıcı yazıları yazmaya doyamadıklarından – (Aşinalık faktörü çok önemlidir mahalle zevdalarında, dayanışmalarında.)

Hem de esasında son derece ehli, yola, (işşş) anlaşılmaya gelir, konformist, çıkarıcı ve nerde maaş/ oraya yerleşş olduklarından.

Viydan Kuaförlerinden (Ağlak Ağbi) en kıdemlisi, Cem Uzan’ın Star’ında yıllarca köşelemekten beis duymamıştı. Şimdi Faltaylı gibi bir “adamın” yönetmenliğinde yalandolanlanan kuşe destesinde köşelemekten de beis duymuyor.

Çünkü o bir Özgür Maşa!

Fönünü çeker çalıştığı salon salomanjelerde. Gerisine karışmaz. Ona ne?

Hem “Hangi yayın yönetmeni olsa yazarım/ Bir kurutucum var atarım” demenin karşılığı da oluyormuş, viydan salonunda saçları yapa boza, gereken “lüks” dairenin anahtarını da hak ediyormuş mahir kuaförler.

Rahatladık. Sevindik tabii.

Dişi Kuaför Apla da bu janrın “ortak” özelliği olduğu üzere, kaleminden köpük damlayanlardan.

Ölüm oruçları esnasında Mehmet Yakup’un “Sahte Oruç Kanlı İftar” başlığıyla çıkma iğrençliğini gösteren *Milliyet* gastesinde yazıyordu. Baştacıydı; fön çekmeleri meşhurdu.

Sonra olaylar (ölüm oruçları) bitirildi; bu ölüm orucu kitabı yazdı! Çok kitapçı bir tip aynı zamanda.

Aynen Şemdinli’de Umut kitabevine yapılan o kanlı, kalles baskının ardından “Derin Kürtler” mevzulu “Ah bu PKK esasında nedir; biz yer miyiz?” tarzı bir yazı fönlediği gibi.

Bir zamanlama üstadesidir yani: ne zaman düğüne, nişana yetişeceksiniz, o zaman en kabarık topuzu iddialı müşterilerinin kafasına kondurur!

Tercüman gastesi denilen (şimdi kapatılmış bulunan) çöplük, a-ha bu kadar manşet üstünden hedef gösterdi beni bi defasında.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu mektubu yazarken ben saadetler diliyorum

Perihan Mağden 06.09.2011

Size anlatamam; basit bir roman yazmaya çalışmak kadar güç bir şey yokmuş hayatta.

Üstünde "debelendiğim" romana geçen ekimde Amerika'da (günde bir avuç depresan atıyomuşum ağzıma etkisini natürel olarak yaratan) korkunç bir "residency"de başladım: Başlayamamış o başlayamamış!

Belki "Ali ile Ramazan"dan sonra çabuk kendime güvendim: Romanlarım arasında 8-10 yıl soluklanmam gerekir. Gerekiyor. Gerekirse–

Her neyse –her roman yazdığımda yaptığım üzre– BİR DAHA ASLA! diye sözler verdim kendime. Veriyorum, yani günde 5-10 kez. Şu "basit"i bitireyim de!

Ki, Teoman çok bilindik/ tanidik bir şey yapmış. "Karşınıza çıkmaya bir daha utanayım diye yolladım ayrılık kolyesini, pardon, mektubunu", demiş.

İşte tanidik topraklardayız.

Ben de köşelerimden giderken (3-5 kez gittim; di mi?) hep ilan ediyorum ki gitmek zorunda kalayım. "Biraz daha. Azzz birazzz daha" diye uzatmayayım. Her zaman söylemişimdir: Vampirlik zor zanaat. Özellikle kurtulmaya çalışıyorsan!

Ve de Teoman'ın bırakmasını anlayamayanları, harbiden anlayamadım.

Zaten Bırakma Hastaları bırakamayanları (hiçbir işi/ eşi/ şeyi) anlayamıyorlar. Ama Bırakma Hastalarının sayısı öylesine az (ki, özellikle bu topraklarda) ve her geçen gün/ ay/ yıl öylesine umutsuzca azalmakta ki–

Bırakalım dağınık kalsın: Karşılıklı anlaşılamayalım yani. Zira konumuz: Selma Ann Desmond.

Bu nasıl acayip bi şey: kadını hemen hiç tanıımıyoduk nerdeyse. Selma Taran diye bir "Ali Taran eşi"ydi en iyi ihtimalle. Meğer bambaşka –yarı USA– bir adı varmış. Şusu varmış, busu varmış.

Kanseri varmış! Ve de bu yazı o yüzden yazılıyor. Şimdi Facebook diye bir icat var ya. Hoş Cıkcık İnsanları "onu" tercih ediyorlar anladığım artık Facebook'a.

Zira Cıkcıkland: daha da şıpın işi, daha da "immediate", daha da hemen, kısacık ve şimdi.

Neyse orda "Saçlarım yine gitti. Kel kaldım. Peruğu çıkardım. Yıkamadan taktım. Hastalık kokuyor" yazmış Selma Ann Desmond.

Harbiden dokundu bana. Peruğun hastalık kokması. Yıkayacak mecalinin olmaması. "Sinemaya gidiyorum, olmuyor. Yatmaya, uyumaya çalışıyorum; yine olmuyor", tarzı şeyler de yazmış.

Ki benim hayatım –özellikle roman yazarken– tam da bu hissiyatlanmalarla özetlenebilir. Benim ki de ruh kanseri olabilir. Ki, kaç milyon kanser hastası varsa; o sayının on misli filan ruh kanseri de var. Yabana atmayalım.

Niyetim Selma Ann'ın kanserini "küçük" görmek değil. Aksine o kadar büyük geldi ki gözüme, oturdum bu yazıyı yazıyorum.

Nedense cümlemizin gözünün önünde yaşıyor kanserini/ terk edilişini/ yaralanmasını/ iyileştirmesini/ sandırmasını.

Tamamen onun tercihidir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkler'de Türker Güzellemeleri ya da bir gafletin yapıbozumu adına!

Perihan Mağden 28.10.2011

Çarşamba günü yayımlanan *Taraf*'ta Levent Yılmaz'ın haftada birlik şişesinden harbiden inanılmaz (şöyle yakışıklı gülen çocuk fotosuyla filan da donatılmış) bir Yıldırım Türker Güzellemesi çıktı.

Son zamanlarda *Taraf*'ta, diyelim Roni Margulies'in kaleminden de ölçsüz bir "Yıldırım Güzellemesi" vakasıyla kalakalmıştık. Ama Roni bey (sanırsam) adanmış bir Türk Troçkisti. Ve de "Türk Troçkisti" olması gereği, gerilla savaşının yanında. Bu yüzden PKK'nın artık iyice ne idüğü belirsizleşmiş savaşını "gerilla" savaşı sanmakta direnmekle kalmıyor –(Yılın Diren Ödülü!)

İş bu "gerilla" savaşını kutsaması gereken herkesin Yıldırım Türker türbesinde bir mum yakması da –anlaşılan– zararlı! Roni bey de şair coşkusuyla ölçüyü kaçırmış, yaşları kadar mum yakıvermiş türbe pastasının üstünde. Üflüyor.

Anlıyoruz, diyelim yazısını.

Ama benim yine de anlamadığım (ve kanıma dokunan) şu: diyelim *Radikal*'de ya da *Birgün*'de bir Perihan Mağden Güzellemesi ya da Yıldırım Oğur Güzellemesi ya da Ahmet Altan Güzellemesi'yle karşılaşma ihtimaliniz SIFIR iken–

Taraf'ın hem eşitliksiz bir demokrasi platformu olarak istismar edilmesi (hadi diyelim böyle istismara/ eşitsizliğe can feda) hem siyasi olarak çok daha taraflı durmasını arzu ettiğim bu haysiyetli gazetenin ayarlarıyla oynanması, hem de bu alabildiğine "siyaseten yanlış okumacı" "analizlerin" muhtelif kişilerin şahsi sağırlama/ ağırlama/ yazıklama/ göklere çıkarma: netice olarak "ilişki mühendisliği" arenası/ atölyesi olarak *Taraf*'ı "kullanmalarına" müsamaha gösterilmesi–

Şimdi açık söyleyeyim: benim indimde ARTIK *Taraf*'ta bir Ertuğrul Özkök Güzellemesi çıkmasından bir Yıldırım Türker Güzellemesi çıkmasının hiçbir FARKI YOK.

Şöyle bir farkı var: bir E.Özkök Güzellemesi'ne "Kim lan yazan bu şaşkın?" diye gülüp/ acıyıp geçebilecekken, Y.Türker güzellemelerinin çok daha karışık dimağların çok daha kafa-karıştırıcı eserlemeleri olduğunu düşünüp harbiden kaygılanıyorum.

Her "asil sanatçının" yapması gerektiği üzere İSİM VERMEDEN Levent Yılmaz beni "bir arkadaşı" olarak niteleyip; Efendim "bir arkadaşının" ABUK SABUK bir yazı yazarak, dapındığı Yıldırım'ını "vicdan kuaförü" (doğrusu: vijdan olmalıydı) diye nitelendirdiği NE FENA günlere kalmışmısz!

Ay korkuyormuş Levent Yılmaz bey, yakında Murat Belge'ye DAHİ dil uzatılacakmış! Ay ay ay ay!!

Murat Belge'ye en çatallısından dil uzatıldı Levent bey ve bu "vazifeyi" yıllar önce Nuray Mert yerine getirdi.

O Nuray Mert'tir ki: üstünde "Türkiye Türklerindir" yazan bir gastede hiçbir beis duymadan, Ertuğrul Özkök'ün müthiş transferi/ sofralarının gülü/ medarı iftiharını/ aile dostu und kankası olarak yazılar yazdı. "Sivil dikta" kavramını filan keşfediverdi!

Ta ki –Ertuğrul Bey genel ağbilikten naşlanıp da, "Ay sayfamın yerini habire değiştiriyorlar!" diye zırlayıp 3-5 gün içinde (o zamanlar Aydın Doğan'ın tapulu arazisi olan) *Milliyet*'e transfer oluncaya kadar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç

Perihan Mağden 03.11.2011

Masanın başına oturdum –hâlihazırda iki karalama (ufak lekeler) dahi yaptığım gibi, ilk cümlem olan bu ilk cümleyi kaleme alıyorum.

Şaşkın, limoni ve uyuşuğum: bende muhtelif heyecan belirtileri.

Köşeden üçüncü kez gittiğimde (hani *Radikal*'deki o meşum köşe) bir daha harbiden dönmem diye gittim.

Epey bir zaman da "kanı temiz" dolaştım. Gazete okumadım, televizyonda haber seyretmedim.

DERKEN (ilk "kanı bitlenme" hadisem o'dur) Show Ana Haber'de Kozmik Oda'nın basılmasını izledim. Savcıyı, hâkimi kapıda bekletmeler, ondan önce Askeriye'nin kapılarından içeri sokmamalar, büyük bir azimle anca geceyarısı Türk Adaleti'nin Kozmik Oda'nın –inatla her birimize kapalı tutulan– kapılarından içeri girmesi –Girebilmesi!

Kozmik Oda'nın kapılarından savcının, hâkimin girmesinden ÇOK KISA BİR SÜRE sonra Ertuğrul Özkök'ün, hani Ankara'dan gelip de, "Türkiye Türklerindir" gastesinin başına ham çökeleklenip yıllarca cümlemize Medya'nın En Kirlili/ Pis Dönemini yaşatan "şahsın" EN NİHAYET "genel yayın" bilmemneliğinden alınması–

İşte, Özkök'ün genel yayın bilmemneliğinin sona erdiği gün, ilk şiddetli kaşınımı yaşadım "Burdan Ergenekon'un dibine kadar yolun var" başlıklı bir yazı yazmamak için.

Ama tuttum kendimi. Bir nevi "vampirlik" de köşecilik benim indimde: Nefsine hâkim olman lâzım.

Tuttum. Hayatıma devam ettim.

Ve fakat tut tut; nereye kadar?

Taraf'ta toplam altı yazı yazdım. Üç'ün iki katı. En azından Şubat 2012'ye kadar da (yani köşeyi bırakalı TAM ÜÇ YILI doldurana kadar) yazmamaya kararlıydım. Ama üç yıla üç ay kala, ayın üçünde başlamak varmış!

Ben yüzde 18 obsessif kompulsif, yüzde altı kadar da otistik biriyim.

"İş başa düştü!" ruhuna esir düştüm. Bu "baş" çok mühim diye algıladığımdan değil, lütfen yanlış anlamayın.

Bu manyak işleri görecektir biri lâzım! diye –Aynen evimin karşısındaki boş arsaya atılan çöpleri yıllardır, düzenli aralıklarla, yalnızca benim topluyor, temizliyor olmam gibi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barışa Cesaretin Adı: Şivan Perwer

Perihan Mağden 06.11.2011

 Barışa Cesaretin Adı: Şivan Perwer Bunu epey bir zamandır düşünüyorum.

Düşünüyorum da; köşeden arı'ydim. Sizlerle paylaşamadım.

Bence bu topraklarda HAKİKİ bir barışın, samimi ve cesur bir birlikte yaşama pratiğinin, karşılıklı konuşmanın/ anlaşmanın sembolü olacaksa, o yalnız ve yalnızca biridir: Şivan'dır, Perwer'dir. Şivan Perwer'dir!

Alâkasız bir köşeleme konusu vardı kafamda. Birden kalbinin teklediği haberiyle kala kaldım. İnternette görüp de.

Melekler korusun.

Melekler korusun.

Melekler korusun.

Bir adam düşünün. 1976'da kaçmak zorunda kalıyor Türkiye'den.

Tanrısal bir tembûr ustası.

Kürtçeyi; öyle bir Kürtçe ustası ki, o söylemeye başlayınca, o konuşmaya başlayınca, o çalıp da söylemeye başlayınca–

Kürtçe bir nehir oluyor: Su gibi aziz bir dil, dinleyenlerin ruhuna akıyor.

Böyle bir Kürtçe yok! Böyle bir ses yok!

Böyle bir Kürtçe yok-muş. Ben, takdir edersiniz ki, Kürtçenin bırak hasından misinden anlamayı; bir kelimesini biliyor değilim.

Geçen senenin aralık ayında, Paris'te Kürt Enstitüsü'nde yapılan Ahmet Kaya'yı anma toplantısında masaya Şivan Perwer, Gülten Kaya ve Hasan Cemal'le oturma onuruna eriştim.

Dinleyiciler tekrar tekrar teşekkür ettiler Şivan Perwer'e. "Kulaklarımızın pası silindi," dediler. "Böylesine güzel bir Kürtçeyle karşılaşmalı o kadar zaman oldu ki!" dediler.

Ne diyeceklerini bilemediler.

Yani yalnızca türkülerini söylerken değil, normal konuşma dilinde de, artık yok olmakta/ can çekişmekte olan bir mükemmeliyetin/ yetkinliğin Kürtçesiyle kendini ifade etmekteymiş Şivan Perwer.

Bir cesur adam düşünün.

Onun kasetlerini dinlemek, dağıtmak, bir elden diğerine geçirmek–

Dayaklardan dayak, hapislerden hapis, işkencelerden işkence beğen: Uzun yıllar boyunca su gibi aziz bir Kürtçenin, gümbür gümbür sözleriyle, gürül gürül sesiyle, üstadlığıyla solukları kestiği tembûruyla YASAKLISI oldu Şivan Perwer.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bebek kutuları, evlat edinme, çocuk canavarları

Perihan Mağden 10.11.2011

Dünkü *Taraf*'ın arka sayfasında Rusya'da hastane yakınlarına yerleştirilmeye başlanan "bebek kutularının" fotoğrafı vardı. Otoyollara, çöp kutularına filan atıyorlarmış doğurup da istemedikleri bebeklerini Rus kadınları.

İşte bebekler atılırken/ terk edilirken zarar görmesin diye (güvenlik kamerasız yerlere) tanesi 10 bin avroya malolan bu "kutulardan" yerleştirecekler ki–

Samsun'da bir anne kızın da fotoğrafı (aynı gün) iç sayfalarda bir yerdeydi. Kızın doğurduğu bebeği (muhtemelen) naylon torbayla boğup parçalara ayırıp çöpe atmışlar. Şimdi yargılanıyorlar.

ABD'de 670 bin kadar satmış bir "çocuk yetiştirme kitabının" sağlıklılığı sorgulanmaya başladı son günlerde. Bir rahip ve karısının (kendi evlat büyütme tecrübelerinden ve Amish'lerin hayvan eğitime yöntemlerinden etkilenerек) kaleme aldığı "To Train Up a Child" adlı bu "benzersiz" eser, çocuk eğitiminde fiziksel ceza ve boruyla filan dövmenin faydalarıyla bezeliymiş zira.

En az üç çocuğun ölümünden, bu kitap sorumlu tutuluyor. On bir yaşındaki Hana evlerinin ambarında açlık ve soğuktan ölmüş vaziyette bulunmuş. Washington eyaletinde.

Rahip Michael Pearl ve "kıymetli" eşi Debi'nin kitabındaki müthiş tavsiyeleri uygulayarak çocuklarını öldüren Amerikalı deniyoların kurban ettikleri çocuklardan ikisi de Afrikalı: evlat "edinilmiş" çocuklar.

Hana, Etiyopya'dan "alınmış", ikinci kurban edilen çocuk Liberya'dan. Manyak varsıl ülke vatandaşlarının çocuk "satın almasına" çarşıdan/ pazardan oldum olası kılım.

"Suni dölllenmeyle", şu yöntemle bu kanırtmayla seksen-doksan yaşlarında "İlla da kendi müthiş genetik mirasımı donatıcam bebeğimi" inatçılığını da ağır anlamsız bulurluğuma dair üç-beş yazı attırmışlığım vardır (mazi kalbimde yaradır) arşivimde.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk Kapitalisti'nin Kemalizme (ve kisvesi altında Askeriye'ye) Kara Zevdası

Perihan Mağden 13.11.2011

Bu nasıl bi bitmez-tükenmez aşktır!

Bu nasıl bir kara zevdadır! (Sevda aşırı olunca "se" harfinin sınırlarından taşıp "ze" harfiyle anılmayı/ yazılmayı HAK ediyor.)

Koç Holding'in bir "reklamı" dönmeye başladı televizyonlarda. Atatürk'ün doğum ve ölüm yılları olan (adlarımız gibi: unutulmaz) 1881 ve 1938 beliriyor ekranda. Sekiz sayısı birden yana yatıp SONSUZLUK oluveriyor.

Allah korusun: 1939 ya da 1937 yılında sirozdan ölseydi Atatürk; böyle bir "sonsuzluk" işareti evrilmeyecekti Koç Holding reklamlarında, diye şahlanan kaygılarımız, bahtiyar bir rahatlamaya dönüşürken logo ve slogan beliriyor: "Fikirlerin beynimizde, sevgin kalbimizde"varî bir şey. Forever. For. Ever.

Hakikaten o denli "doldurucu" bi şey ki Kemalizm; kalpleri de, cepleri de, ruhları da, beyinleri de Kemalizm'le ve onun sayesinde tıka basa olduğu için başka hiçbir şeye (bknz: rasyonallite, ızan, mantık, zaman kavramı, demokratikleşme ihtiyacı, doğru okumalara terfi etme) yer de, gerek de kalmıyor.

MEĞER yıllardır tam sayfa bir ilan olarak, gönlünün (Kemalizminin) yattığı gastelere (malum: *Milliyet*, *Hürriyet*, *Vatan*, *Zaman*) vermiş BU müthiş buluş buluş buluşmasını Koç Holding.

AMA bu sene –içinde bulunduğumuz hiç sonu gelmeyen "özel" koşullar yüzünden DE olsa gerek– parasına kıymış; televizyonlara da serpmiş. Ben de nasiplendim çok şükür.

E tabii, kaz gelecek yerden civciv esirgenmez –biiir. (Bknz: Ata Sözleriyle Yaşayanlar)

Koç Holding'in mali kaynaklarını gözönüne alırsak, mini minnacık bir jesttir Kemalizm adına/ ordan kaynakla yapılan. Netice itibariyle.

Bu seneki 12'nci Bienal'in açılışında Kamusal Sanat Laboratuvarı, tanıtım kartlarına "kazı-kazan" yöntemiyle bastırıp okunmasını ve (en mühimi) unutulmamasını sağlamış: 8 Ekim 1980 tarihinde Vehbi Koç tarafından kaleme alınmış Kenan Evren'e (ve onun yüce askerî şahsında Kemalizm'e de olsa gerek) mektubunu. (Hem resmî sponsor Koç Holding. Forever.)

EMRİNİZE AMADEYİM kısmıyla özetlenebilecek bu Askerî Dikta'ya mutlak bağımlılık/ bağlılık hali Koç Holding'in (taaa 80'lerin mektubudur filan diye) laga lugaya getirilmemeli–

Getirilmemeli: zira tam gaz devam ediyor. Etmeli. Edecektir. Forever.

Rahmi Koç'un (hani dünyanın en ivedi tekneyle dünya turlarının mucidi) olsun, evladı (ve veliahdı) Mustafa Koç'un olsun Amerikan Büyükelçisi'ne filan yaptıkları muhtelif (CHP'nin banko kazanacağına dair) seçim tahminlerinin, ne kadar fosss çıktığının ruhlarımızda uçurduğu gazap kuşları bir yana–

1 NUMARA'nın –hani sahiplerinin İsraili yetkililerle gizli buluşmalarının fotoğrafları Türk Medyalaması'nda ZERO yankılama bulan– Sözcü gastesi tarafından (göğüsleri tunç siperi) Mustafa Kemal olarak daha taze ilanı dururken–

Ben, diyelim: muhteşem eşi, muhteşem kızı, Harvardlı muhteşem damadıyla muhteşem bir (new & improved) Kenan Evren olabileceksen, birtakım mihraklar tarafından içeri atılmış bulunan muhteşem Çetin Doğan'ın senaryoları gerçekleşmiş de, işşş (ülke kast ediliyor) başına geçmiş olsaydı, aynen bu tarz sentimental ve bağlılık manyağı mektupları, Türk Kapitalistleri'nden AYNEN alacağına da kalıbımı basarım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdanî Reddin Olduğu Topraklarda Yaşama Hakkı

Perihan Mağden 17.11.2011

Öncelikle hemen şunu belirteyim; ben 301'den yargılanmadım. Hani Kerinçsiz, Erenerol, Oktay Yıldırım gibi necip Ergenekon figürlerinin Sultanahmet Adliyesi koridorlarını basıp beni ve bana destek olmak için gelme yürekliliğini göstermiş bir avuç insanı İKİ SAAT KADAR terörize ettikleri mahkemem 318'den: yani HALKI ASKERLİKTEN SOĞUTMAKTAN açılmıştı.

Genelkurmay'ın "emriyle" Üstün Türk Guguku tarafından (tak-şrak usulüyle) açılan davada "Vicdanî Red bir insan hakkıdır" başlıklı yazım nedeniyle, 301'den değil, bir başka "inciğim inciğim/ sakillikte birinciğim" madde olan 318'den yargılandım. Zira anlaşılan, halkı askerlikten soğutmaktaydım! Çabalamıştım. (Keşke.)

Geçenlerde, zaplarken karşıma NTV ekranlarında Lale Kemâl çıktı. Kızgınlıktan nerdeyse soluksuz vaziyette, profesyonel orduya geçmemiz gerekliliğini savunuyordu.

Ondan önce ekrana kurulmuş şanlı bir emekli or-kor-bi şi general "Ne münasebet profesyonel ordu!" şeklinde esip üfürmüştü zira.

Vicdanî red hakkı, Türk Ordusu'nda "buzz gibi soğurum senden" etkisi yaratıyor. Hatta: "bi tane çakarım, bi de disko çakar görürsün gününü" etkisi yaratıyor.

"Profesyonel ordu" gibi son derece mantıklı bir önerme de öyle.

"Bedelli askerliğe" de ağır kıl olduklarını, şahin askerlerimiz son yıllarda epeyce belirttiler. İspatladılar kitleler "Bedelliiii! Bedelliiii!" diye bekleyip sessizce inleştiren.

Hakikat şu ki: Ordu'nun ayağının altından "kadiri mutlak" olarak kendilerini konumlamalarına dair, her türlü fantastik ve anormal halinin çekilme girişiminde; Ordu + Laikçi + Kemalist + Milliyetçi + Militarist cephe kıyametleri kopartmaya başlıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

3 KADIN TÜRKİYE ya da bana eğitmenini söyle sana kim olmadığını söyleyeyim

Perihan Mağden 20.11.2011

"O Ses Türkiye" diye bir yarışma var Show ekranlarında. Katılan yarışmacılar –ki, öyle şahane şarkıcılar var ki aralarında; inanamıyor insan harbiden– kendilerini seçmiş olan ünlüler arasında birini tercih ediyorlar onları (bu yarışmayı kazanmak için) eğitsinler diye.

İşte, kızıyla seyredirken her seferinde soluk soluğa/ nerdeyse çılgık çılgığa kalıyoruz bazı yarışmacılar Hülya Avşar'ı seçtikçe.

Kimi "pseudo" entellerin "O bir sinema hayvanıdır" vesaire üfürmelerinin aksine, dönerci çırağı gibi rol kestiği filmlerinin sonu gelince, ya da ününün/ güzelliğinin doruğundayken de sahnelerde para kesmeye, pardon şarkı söylemeye, başladı H. Avşar.

Hakikaten çok "limited" bir sesi ve "zero" eğitimi olduğu halde güzel ve cilveli bir kadın olduğu için, popo sallayıp kollarını havaya kaldırarak koltukaltılarını habire gösterdiği için (subliminal mesaj gönderme), matrak şarkılar seçip bunu kendine has enerjisiyle söylediği için–

Ama esas fevkaladenin fevkinde bir "gündem işgalcisi"/ "alâka arsız" olduğu için, epeyce sahneledi kendini bir "şarkıcı" olarak.

Miyadı doldu: epey zamandır ne sahne, ne dizi teklifi alıyor herhalde, televizyon programları ardı ardına duvara tosluyor; ama Acun bey kiloyla aldı galiba ekran personasını, onun "porgramlarında" jüri: Yerini de dolduruyor. Zira aşırı şımarık ve hareketli bir kadın. Dikkatleri üstüne çekmekte –sinir tanımıyor.

Para kazanmaya ihtiyacı varsa, kazansın ayrıca: Alan razı, satan razı. Allah bereketini arttırsın. Neden olmasın?

Ve fakat bu yarışmada Mustafa Sandal gibi kurt bir besteci-prodüksör, Hadise gibi Avrupa çapında birkaç hit yaratmış çok çok tatlı bir kadın ve Murat Boz gibi konservatuar mezunu, iyi bir şarkıcı ve inanılmaz esprili bir genç adam dururken BAZI (hatırı sayılır fazlalıkta) yarışmacının onu "tercih etmeleri" son derece esrarengiz ve açıklamalara muhtaç bir mantık- izan yoksunluğu örneği olarak buzlu sularımızda beliriyor.

H. Avşar ikide birde yalan yanlış kullandığı "meyan" kelimesi dışında hiçbir müziksel terimi bilmiyor, (M. Boz inanılmaz hâkim mesela literatüre) diğer jüri üyelerinin düğmeye bastığı anda resmen onlardan kopya çekiyor, "Ben sana repertuvar yaparım. Repertuvar! Repertuvar!" diye müthiş sahne tecrübesini öttürüyor, "Anladım, bu şarkıyla özdeştin sen" gibi ("leş" kısmını belki de anti-militarist olduğu için atarak) ufak "eğitim" kayığıyla azıcık uzaklara açıldığında kayboluyor –Vesaire, vesaire.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'yi dizayn etmek (de) başşa düştü!

Perihan Mağden 24.11.2011

Boğaz'a "hâkim" bir lokantada buluşan 3 iş adamı (bir buçuk ay kadar önce) "Bu iş Kemal Bey'le yürümez" hükmüne varıyorlar. Cömertçe!

Oysa Deniz Baykal kadar karizmatik ve defne sabunlu bir lideri seks kaseti patlatmasıyla yerinden edenler de; herhalde onlardı.

Amerikan Büyükelçisi'ne filan "Bu seçimlerde CHP tamam!" diye en nihayet aç/ açık kaldıkları "seçim yengisini" tadacaklarını muştulayanlar da AYNI TARZ büyük iş adamları, sanırsam.

Onlara kısaca "3 İş Adamı" deniyor; memlekete yön verme çabalamasından feragat edemeyen bu büyük dimağların (İngilizcesi: 3 Little Brains) kimliğine hâkim değiliz.

Yalnızca "Tabana güven vermiyor" dediklerini biliyoruz Gayrı, pardon, Gandhi Kemal için. "Tavana" da güven vermiyor ki; bu 3 İşşş devreye giriyor. Gönüllerinde yatan ismin, alabildiğine karizmatik (Alias: Solaryum Yangını) Mustafa Sarıgül olduğuna dair rivayetler var.

Kimi (ismini satırıma dahi almak istemeyeceğim) Satirik Kalemler "Önce Sarıgül, sonra Kırmızıgül; sonra da Morgül!" diye yazılar DAHİ yazdılar mevzuya dair.

Hakikaten Yılmaz Morgül ismi, M. Sarıgül'den daha fazla oy getirme/ götürme vesilesi olabilir. Bir "tvitr" fenomeninden, "akıl yolu ceviz"den bahsediyoruz. Kaslardan, fit bir vücuttan, ağlayan nar/ gülen karnıbahardan!

Son seçimlerden önce İnan Kırış ve Rahmi Koç'un M. Sarıgül'le biraraya gelip CHP'ye katılması için "telkinde bulundukları" da biliniyor. 3 İşşş Adam'ının kimliği de o kadar esracement sayılmaz yani. (Bir "ceviz"dir gidiyor.)

Ama artık CHP için bu hüsrânların sonu gelsin! istiyorum. Onlar çuvalladıkça, rezil-i rüşva oldukça, bizleri de "Hangi topraklarda doğmuşum?"varî sardı korkular –sarıyor. Elimde değil.

Ailesi Dersim'den sürülmüş (katledilmeyenler kast ediliyor) bir Alevi olarak Fahrî Kemal, Dersim Katliamı'yla yüzleşmeye kendini davet eden Başbakan'a "Ermeni Soykırımı İDDİALARINI DA dayatırsa şaşmayın!" diyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kutlu Olsun: CHP Eşşbaşkan adayımı saçıklıyorum!

Perihan Mağden 27.11.2011

Kutlu Olsun: CHP Eşşbaşkan adayımı saçıklıyorum! Milliyetçi Kürt Partisi mutlaka bir kadını da "eşş" başkan yapıp kadın hakları konusunda ne kadar hassas olduğunu ispatlıyor ya, ha bire. O kadar eşitlikçiler ki; bu kadar yani.

Bence Beyaz Türk Nasyonalistleri'nin kullanım tarihi çoktan geçtiği için, bünyelerimizi zehirlemekten başka hiçbir işlevi olmayan "sol" partisi CHP de (bendenizin de cansiparene katkılarıyla) yeniden dizayn edilirken; aynı yöntemi uygulamalı!

Uygulamalı ki –Uluğ Önderimiz'in açtığı yolda, açık başı ve dekoltesi göklerde yürüyen Türk (Beyaz) Kadını'nın onlar için ne kadar mühim ve ne kadar eşit olduğunu, bu eşş başkanlık titriyle/ sistemiyle kanıtlasınlar. Onlar da. Geri kalmassınlar.

CHP'nin oylarını özellikle müthiş gençliğimizde (hem de: düşük üniversiteli aklıevvellerde) fanatik Kemalist bağrıyanıklarda, kendini şehirli farzeden derin kasaba-ruhlularda ve de ortodoks laikçilerde arttırmasına muhakkak gözüyle baktığım Parlak Beyin (İngilizcesi: Pea Brain) Okan Bayülgen'in genel başkanlığında-

CHP'nin KADIN eşşbaşkanı için yalnız ve yalnızca bir (muhteşem) isim düşünebiliyorum: MÜJDE AR!

Müjde Ar her haliyle, her şekliyle o kadar CHP'yi andırıyor/ anlatıyor/ çağrıştırtıyor ki –"Bana CHP'yi anlat baba/ İçinde bi reklam kumpası olsun" diye duygulu duygulu gitar çalıp şarkı söylerseniz–(Kamp ateşi başında filan)

Ben de size Müjde Ar'ı (da) anlatırım kuzukurtuklarım.

Müjde Ar; hilafsız 45-50 yaşına kadar (yerden göge kadar haklı olarak) bir nevi nefret ettiği, "Bana NİYE bu anneyi yolladın Gökler Hakanı!" diye isyan ettiği, dona avuca sığmazlığı/ pek de şirin telakki edilmesi imkânsız kıntılıkları- mstehcenlikleri- manyaklıklarıyla ne yapacağını/ edeceğini bilemediği/ zapt edemediği annesi-

MüTHİş MÜHİM söz yazarı Aysel Grel ne zaman ki iyice yaşlanıp yumoşlaştı/ sakinlemek zorunda kaldı, kendini (mecburen) rölantiye aldı-

BİRDEN bir barışmak bir barışmak annesiyle: Bu kadar olur! Ve derhal: sınır aşımı. Buyrun bakalım.

Annesinin vefatı üstüne barışmakla/ anlaşmakla (da) kalmadı "anne imajıyla"; birden (ki, o kadar birden de değil) annesini bir kutsama/ zorla kutsatma/ mhimleştirme/ bayraklaştırma harektına girişti ki -bu kadar olur hakikaten.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Profesyonel askerlik çamaşır makinesine!!

Perihan Mağden 01.12.2011

En arkada üstte "Bebeğini amaşır makinesine attı"; diye bir haber gördüm *Taraf*'ta.

Fransa'da bir baba üç yaşındaki oğlunu yuvada yaramazlık yaptı diye, çamaşır makinesine atıp öldürmüş.

Komşulardan biri "Bebeği elime aldım, ırlııplaktı, donmuştu" demiş. Böyle kısacık bir haber, ufacık bir cümle, amansız detaylar mahvediyor beni. "Bastien adlı ocuk" istenmeyen bebekmiş, daha önce de çamaşır makinesine atılmış. (Ama bu defa ölmüş. ld.)

Bursa'da, Orhangazi'de on bir yaşındaki (hani altı açılmış/ su alan çizmelerini gösterip çok açık sözlü olduğundan meşhur olan) Gizem'in şofbenden zehirlenip ölmesi de yle.

Dayanamıyorum ocuk ölümlerine.

ocuk ölümlerine nasıl dayanamıyorsam, pazartesi günkü *Taraf*'ın "ASKER BASTIRDI- şEFFAFLIK BİTTİ" manşetine de dayanamıyorum. Aynı şekilde.

Mehmet Baransu'nun haberinden öğrendiğimize göre TSK'nın şeffaşlaştırılmasını (g bela) sağlayabilecek birtakım maddeler, çıkartılmış Sayıştay Kanunu taslağından. Askeriyemiz marifetiyle!

Yani TSK'nın harcamaları YİNE incelenemeyecek; yasa bu haliyle çıkarsa askerî harcamalar YİNE DENETLENEMEYECEK! Hakiki Demokrasi'ye geçme ihtimalimizin üstüne (kuruluşumuzdan beri) bir ejderha gibi kmş olan Askeriyemiz yerinden kıpırdatılmamış olacak.

Kıpırdatılmamış olacak ki, aman ocuk ölümleri azalması!

Avrupa (demokrasi) standartlarına ekemediğimiz, kadirimutlak (omnipotent) statüsünü normalize edemediğimiz bir Türk Ordusu demek, benim için ÇOCUK ÖLÜMLERİ demek. Bu kadar basit.

Orta Anadolu'nun, Ege'nin, Karadeniz'in köylerinden/ kasabalarından çocukların, çamaşır makinesine atılarak öldürölme ihtimalinin devam etmesi demek.

Fransa'daki üç yaşındaki oğlan çocukla ilgili haberi okuyunca nasıl tarumar oluyorsam, "Bana verselerdi. Ben baksaydım. Korusaydım, kollasaydım" oluyorsam–

Askeriyemiz'le ilgili; TSK'nın normal demokrasilerdeki orduların SINIRLARINA ÇEKİLMESİYLE ilgili haberlerde de aynen öyle oluyorum. "Çocuklar çamaşır makinesine atılamaya devam edecek!" hissiyatımdan, içimi kaplayan panik dalgalarından kurtulamıyorum.

TSK'nın : profesyonel orduya geçmememiz/ geçemememiz için, Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanmamak için, Sayıştay'ın denetimine tabi olmamak için bu kadar büyük bir mücadele vermesi boşuna değil!

Devlet içinde devlet, cumhuriyet içinde oligarşik bir güç, hakiki demokrasiye geçmemizin önünde daimi bir engel olarak (tabii ki) kendilerini konuşlama ısrarında direneceklerdir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muayyen (basınemekçileri) vjdan günüm

Perihan Mağden 04.12.2011

Değerli Taşlarım;

Pardon, pardon; değerli mesteklaşlarım!

On sekiz yıldır vızıktırmakta olduğumuz Astsubayların Muhtelif Meseleleri konusunu, dün yine ince ince işlemiştik.

Hatırlamayan okurlarımıza hatırlatmak isterim: Hem astsubay emeklisi Hulusi Bey'in mektubunu yayımlayarak, astsubayların lojman konusunu yeniden deştik.

Hem de Askeriye'ye karşıymışız gibi bir edaya bile büründürmeye çalıştık mevzuu.

Ama bir yandan da habire dayadığımız astsubay goygoyculuğuyla nasıl da esasında vurgunuz Askeriyemiz'e; ve de en güzel asker bizim asker! bunu da işledik.

Lütfen dönün son on sekiz yıllık yazılarımıza göz gezdirin.

Yoksa dayarım zaten, yine okuturum.

Siz bilirsiniz. Ben size bildiririm.

Bugün: basınemekçileri muayyen günümüz.

Ama ben önce Starbucks kahvemden bir yudum alıcam ve aşağıya ne dediği kesinlikle anlaşılmayan yedi-sekiz satırlık bir cümle çiziktiricem.

Bu cümle o kadar girift, o denli manalı, katmanlı, tadından yenmez ve süper derinlikli pozunda olacak ki; hem hiç bi halt anlamayacaksınız, hem de " Süper döktürmüş ağbimiz yine!" diye bana (bir kez daha; bu gün için

beşinci kez) ayılıp bayılacaksınız.

Hazır mısınız benim kadirkiymet bilen değerli basın yalakaları? Pardon, basınemekçisi karındaşlarım?

Manamanamanamana derinlikderinlikderinlikderinlik giriftgiriftgiriftgirift
müthişdüşüncekerimidüşüncekerimicekerimi böylesinesinesinesinesinetelesine kabiliyetyetyetyetyetyetmez
düşmanımanımanımani kalemleklemeklek emekemekemek keklemekkekkekelemeyle–

Evet! Sen beni anladın: basında sendikalaşma senin de hakkın!

Bak şimdi "Vijdan Ağbim yazmadı" demel!

Beni sinir etme.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Hadi gel mailleşelim senle; bi daha mailleşelim biz senle'

Perihan Mağden 08.12.2011

Süper bi haber(leşme) diil mi? Yasemin Çongar, Cumhuriyet Savcısı Cihan Kansız ve Başbakan mail'leşiyorlar da mail'leşiyorlar!

Ne için?

OdaTV iddianamesini kaleme aldirmek için! Yasemin Çongar başkanlığında *Taraf* yazacak bu iddianameyi, sonra da Savcı Cihan Kansız'a teslim edecek: Çünkü Erdoğan, böyle olsun "istiyor"!

Bu züpper "çamur atma" kumpanyasını kotaran *Aydınlık* gastesini harbiden kutlamak isterim: Demek OdaTV iddianamesi bu kadar canlarını sıkıyor, bu derece kanlarına dokunuyor, bu denli karalama/ rezil-i rüsva etme derdindeler o iddianameyi; ve bu kadar da aptallar!! Teprikler hakkaten. (Şimdi de: "Bize ne, bize ne; daha yayınlamamıştık ki!" diye özü kabahatinden –yapıyorlar.)

Ahmet Altan çarşamba günü yazısının girişinde, harikulade bir laf ediyor: "Allahtan bu ülkede kötülüğe eşdeğer bir zekâ yok."

Ergenekon Terör Örgütü'nün yaptıkları/ ettiklerine bakınca enayilikleri/ okuma-yazma özürleri/ dağınıklıkları/ mantarkafalılıkları karşısında sarsılıyor insan gerçekten.

Aynı şey Ergenekon İdeolojisi için de geçerli: Terör Örgütü'nün belli başlı "kafaları" içerde Silivri'deler. Ama: İdeoloji, başıboş dışarda, nereye yaşayıp budaklanacağını bilmez halde full gaz doluyor.

Tarık Akan misali "solcu" Türk "aydınları" "başları" hapiste ziyaret edip ne denli "muhalif" ve "cesur" olduklarını kanıtlıyorlar bir yandan.

Can Dündar misali ağlak kalemler, "saygınlıklarını" konuşurarak "Biricik Tontişim Mustafam" hitaplı mektuplar döşenerek; "masum" "gazeteci" arkadaşlarının bunca "yersiz/ nedensiz" içerde tutulmasına içerlediklerini vızıklayan mektuplar kaleme alıyorlar. (Terörle Mücadele Kanunu çıkarken çıtları çıkmamıştı –heyhat!)

Burunlarına kadar örgüt bağlantısına gömülmüş başlar, içerdeler. Ama Ergenekon İdeolojisi'nin "sitkom" görünümlü Nazi subayları ve onların kafaları sarıya boyalı karıları (bkz: E. Özkök und A. Arman) dışarda, "amiral gemisinde", "basında güven"de filan iyice manyamış ideolojik propagandalarını sürdürebilmek için, başı gözü dağıtmış bir vaziyette, gördükleri her duvara/ kayaya/ taşa/ ipe tırmanıyorlar! (Ha, maymun onlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Strapless tuvaletler, müstakil evler, iğfal edilen kızlar

Perihan Mağden 11.12.2011

 Strapless tuvaletler, müstakil evler, iğfal edilen kızlar Sanırsam Amerika'dan yayılan bir kötülük: Yurdumuz Kızları straples tuvalet ve elbise ve tişört ve bikini üstü giymekten helak olmuş durumda –lar.

Çok yorucu bir tercih; zira askısı olmadığı için iki adet ve hatta bir adet, sürekli meme uçlarına doğru düşüyor o meret straples ve de perişan oluyor kızlarımız, göstermemek için.

Ama o kadar "göstermeme" taraftarı da değiller. Zira memeleri (hani şöyle tepside bir çift kavun sunar gibin) "göstermek" üzere yapılmış bir icat söz konusu. "Gösterelim gösterelim de; ucuna kadar vardırmayalım," havasındalar.

Bu yüzden de hani Aylin Livaneli'nin efsanevi şarkısı "Eskidendi eskiden/ Su içerdik testiden" için yaptığı efsanevi klibindeki mini jarse (yukarılara ısrarla tırmanan) eteğini çekiştirmesi/ zapturapt altına alabilmek için bitmeyen mücadelesi misali–

Şimdilerde işte, straples (illa billa) giyip onunla çekiştirme didişmesi Mücadelesever Kızlarımız arasında büyük yaygınlık kazandı. Hele bi nişan/ düğün/ mezuniyet/ sünnet mi var; straples şart! Oldular. Çekiştirmelere doyamıyorlar.

Ne iri memelilere, ne ufak; milyonda bir kadına ancak yakışan bu "Straples giyerim/ Kemalizm benim kaderim" modasının bir an önce sona erip cümlesinin rahatının/ akıl sağlığının ve şerefının kurtulması temennimle, BU konuyu kapatıyorum.

Neden açtığımı da TAM bilmiyorum. Ama kadınların gece giydiği uzun elbiselere de, wecelere de aynı adın verilmesi (TUVALET) ilginç değil mi?

Açıklamayı da ancak; (sözel yöntemlerle) kadın pataklamaya doyamayan Medyum Memiş'le Huysuz Virjin'in hakikî bir karışımı olarak tezahür eden Barbaros Şansal yapabilir –bence. Ondan bekliyor –uz.

Esasında (bu girişten tam anlaşılmıyor olsa da) mevzumuz (beni benden alıp: insanlığa armağan eden) Türk Dizileri.

Harbiden üç-dört dizinin hastasıyım. Ama adanmışça bu dizileri izlerken reklam aralarında filan (ilaveten) 3-4 diziyi daha idare ediyorum. (İtiraf ediyorum sana itiraf.)

Beni çok ırgalayan bir mesele dizilerdeki hemen herkesin müstakil evlerde oturması. Yoksullar yoksulu İffet de, onun sevgilisi Cemil de, *Bir Çocuk Sevdim*'deki Mine'yle teyzesi de. *Al Yazmalım*'daki herrr birey de, Kuzey'le

Güney de, Cemre'yle annesi de, Fatmagül ve şürekâsı da herkes her zaman: ne kadar düşseler, sürünseler, mahfî perişan olsalar MUTLAKA AMA mutlaka müstakil evlerde oturuyorlar.

Zaten tüm dizilerdeki Zenginler paso müstakil konaklarda, yalılarda, malikânelerde oturmaktalar da–

Ultra-realist dizi *Adını Feriha Koydum*'un bireyleri dışında, bir Allah'ın kulunun sitelerde/ apartmanlarda/ sosyal konutlarda/ TOKİ'lerde filan oturmamasına ne demeli?

Sanırım Türkler'de "müstakiliyet" kavramının gelişmemesinin en önemli nedenlerinden biri olan hemen herkesin dip dibe –kış kışa –iç içe yaşaması haline; bir isyan/ bir karşı koyuş/ bir yadsıma hali dizi ahâlisinin mutlaka "müstakil" evlerde ve fakat herkes birbirini dinleyerek/ gözetleyerek/ kulak hırsız olarak yaşaması hali.

Diyelim Steve Jobs üniversiteyi bıraktığında ana-baba evinin garajı ona sunulmasaydı, belki de Naçar Türk Gençleri gibi kala kalacaktı.

Amerika ve Avrupa'daki müstakil evlerin hakikaten müstakil olmasının –bitişik nizamdan ziyade– ve özellikle Amerika'da tam bir bağımsızlık alanına dönüştürülebilene garajların varlığının, bu ülkelerdeki "rock" geleneğinin ortaya çıkmasında çok büyük katkı maddesi olduğunu düşünüyorum.

Bir de *Al Yazmalım*'dan *İffet'e*, *Bir Çocuk Sevdim*'den "Bilmemne"ye bütün dizilerde bir "iğfal edilen kız", kahırlardan kahr beğenen baba, eziyetçi aile –bu demode klişeden vazgeçsek diyorum. İçimiz kıyım kıyım kıyılıyor. Kendimize gelemiyoruz sonra.

Oysa hiper realist dizi *Feriha*'da böyle acayip olaylar yaşamadık mesela. Emir'le Feriha'nın ilişkisi her daim "seviyeli" ve "çekişmeli" kaldı. Harbiden o dizinin sırrı o: o denli kötü ki, şahane bir dizi! (Eski Brezilya dizileri gibi.)

Başarısının sırrı çok acayip bir dengede (dengesizlikte) yatıyor: Hem tam bir "peri masalı" (Uyuyan Güzel /Pamuk Prenses/ Sindrella ayarında!) hem de başka dizilerde olmayan gerçekçi öğelerle bezeli: Kapıcı babanın dindarlığı, sınıf farkının aşılmaçlığı, yalancılığın bataklığı gibi mevzularda müthiş bir samimilik de barındırıyor.

Hakiki hayatta imkânsız bir şeyi (Gazinocular Kralı'nın oğlu kapıcının kızına âşık!) bize OLSUN! NOLUR OLSUN! diye istettiriyor. Dilettiriyor. Bu açıdan eski Türk filmlerinin ruhuna/ formatına da bizi aynen ışınıyor.

Gelelim Vehbi'nin takkesine! (Nasıldı birader esasında o söz?) Bu yazının ESAS yazılma amacı: beni *Aşkî Memnu*'dan itibaren koparıp hangi diziyi yazıyorlarsa oraya götüren Ece Yörenç ve Melek Gençoğlu'na teşekkürlerimi iletmek!

Onlar sayesinde harikulade mesut geçiriyorum Çarşamba ve Perşembe gecelerimi: *Kuzey Güney* ve *Fatmagül*'ü izleyerek.

Bu iki yazar bence Türk dizi yazarlığına resmen ve alenen sınıf atlattılar. Nerdeyse günümüzün birer Hüseyin Rahmi'si, Reşat Nuri'si ayarında yazarlıkları.

Amerika'da da şu an edebiyat yazarlığından çok daha mühim işler dizi yazarlığında yapılıyor. *Breaking Bad*'in, *In Treatment*'in, *Glee*'nin yazarlık düzeyi bugün edebiyatta yok, ya da çok zor rastlanıyor.

Nasıl Amerikan dizi piyasası hakiki kabiliyetleri "uuuup!" diye bağına çekmişse, Türk diziciliği de ilk kez nerdeyse Ece Yörenç ve Melek Gençoğlu sayesinde hakiki kabiliyetlerle karşılaşmanın farkını yaşadı.

Benim bire bir izlemediğim ama ucundan baktığımda "Ne kadar sıkı yazıyorlar birader" diye şapka çıkarttığım başka diziler de var muhakkak. (Diyelim *Umutsuz Ev Kadınları* fevkalâde iyi yazılıyor –bariz şekilde.)

Ama şahsî minnet duygularım için, beni kendilerine feci bağladıkları *Aşkî Memnu*'dan itibaren; HANGİ diziye yazsalar resmen öttüren/ dans ettiren/ şahaneleştiren bu iki kadına ŞÜKRAN yazımı sineye çekiverin artık *Taraf* Okurları!

Not: Keh keh! Mail adresimi koymadığım için çekemeyeceksiniz. Hem başka teoriler de (halk arasında: zarflar) attım araya.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

NATO hepimize lâzım yasası

Perihan Mağden 15.12.2011

Neşe Düzel'in pazartesi günü Şamil Tayyar mülâkatı, FUTBOL konu olunca beyinde kara delikler oluşturan beni dahi endişelerin Haydarpaşa Garı'na sevk etti.

Neşe Düzel'in röportajlarıyla bizi herrr hafta mükemmel bir Deniz Feneri gibi yılmadan, usanmadan, yüzünden ince gülümsemesi eksilmeden aydınlatması ise, ayrı bir "Doyamadım Teşekkür Etmelere" haftası konusudur.

Harbiden Başbakan "önderliğinde": CHP, MHP ve AK Parti'nin (seçmenlerine karşı mahcup liderlerine karşı itaatkâr) vekilleri el ele, kol kola, güle oynaya diyemeyeceğim ümid ederim UTANA SIKILA kendi yaptıkları Şike Yasası'nı şöyle bir altüst edip yeniden (üstüne) yapıp; zart diye geçiriverdiler.

Kamu Vicdanı'nı böylesine mustarip ederek, "Başladılar bununla; yoksa Balyoz'la Ergenekon Davaları'na da mı gelecek sıra?" dedirterek, gözlerimizin içine baka baka ve Cumhurbaşkanı Gül ile de anlaşılan bir nevi "parti içi pazarlık" konusu edip "bağlayarak", nartopu gibi bir rezilliğin "yasa" olarak önümüze çıkartılmasını sağladılar!

Bu haliyle "Şike" yasasının üç parti tarafından böylesi iffetsiz bir mutabakatla, yangından yıldırım kaçırırcasına çıkartılmış olması ufukta bizleri bekleyen ağır karanlık bir atmosferin dilerim, umarım, dua ederim habercisi değildir.

"Ergenekon bağlantılarının ortaya çıkarılması için derin operasyonlara ihtiyaç var. Şike operasyonu sürerse Ergenekon'un çok önemli bir finansman ayağı çözülebilir", diyor *Taraf* mülâkatında Şamil Tayyar.

Aynı konuşmasında Belarus'a Bedrettin Dalan'a bavulla para götüren "çok mühim bir şahıs"tan söz edip ismini vermiyor.

Keşke verse o ismi!

Ama söz konusu Belarus Dalan birden telefonla bir televizyon programına çıkartma yapıyor! Neden? "Hu huu! Ben Almanya'da, hatta Mannheim'dayım," demek için. Ayrıca "Alman adaletinin korumasındayım," da üfürüyor evrene. (Olabilir de!)

Bunca zamandır televizyonlara bağlanı bağlanı vermek için frenlerine abanan B. Dalan'ın Şamil Tayyar röportajının hemen akabinde "Alman adaletinin" koruyucu/ kollayıcı kanatlarının altında olduğunu açıklaması ilginç tabii.

Esasında Ergenekon'un ALMAN AYAĞIYLA da ilgilenilmesi o kadar elzem ve mühim ki!

Diyelim E. Özkök, Almanya'nın feci çok satan gastesi (yegâne arkadaşı Kai'ın büyük başarıyla) *Bild*'e haftada bir kez yazıyor. Belarus'taki bir gazeteyle değil. Dikkâtinizi çekerim!

Doğan Grubu'nda bir zart zurtluk mevkiyle DE ödüllendirilmiş olan Kai Diekmann öyle böyle korkunç bir figür değil. Batan *News of the World*'ün de çok çok "yakiniydi". Bu tarz Deccal'ler birbirlerini dünyanın dört bir yanından toplaşıp toplanıp muhakkak buluyorlar!

Şamil Tayyar'ın bu röportajı herkes için bu denli uyarıcı ve etkileyici olurken; memleketin en alengirli gaz, sis ve dezenformasyon makinesi Ahmet Hakan DERHAL devreye girip "Güleyim bari! Kimse çakmadı bizim Şamil çaktı," tarzında hemen "gülünçleştirici", "ehemmiyetsizleştirici", "kafa karıştırıcı" soytarı dansını, kareli tulumlarını giyinmiş vaziyette, efendileri için yapmaya başlıyor. (E. Özkök'ten devraldı iyice başsoytarı bayrağını.)

Bedrettin Dalan kadar mühim bir numara olmasa da (birtakım bağlantılı generaller dışında) yurtdışına kaçmayı "becermiş" diğer bir figür olan Turhan Çömez'in, Ahmet Hakan'ın askere gitmemek için düzenlenen "dalak operasyonunun" başoperatörü olduğu detayını verip, geçiyorum.

Yani Ergenekon Dezenformasyon Birlikleri amiral gemilerinde, sözcüm aydınlıkoda akşamda, basında güvende, televizyon ekranlarında habire habire (kışlarını kurtarmak için de) sis, gaz saçmaya ve çamur atmaya full güçleriyle devam ederken—

Muhakkak Ergenekon'un kırk ayağıyla bağlantısı olan Futbol Mafyası'nın yaptıklarının yanlarına kâr kalmasını temin edecek ve yine inanılmaz hacimde bir finans kapısı olan bu "spor" istedikleri gibi kirletmelerine geçit verecek bu acayip mi acayip (yeni kotarılmış haliyle) yasa çıkıveriyor!

AKP'nin askeriye karşı duruşu belki de BU KADARDI! Kendi suyuna (girmiş görüntüsünü verecek) kadrolara kavuşuncaya kadar.

En nihayet, cumhurbaşkanına (törenlerde/ mörenlerde) cumhurbaşkanı muamelesi yapacak generallere varıncaya kadar!

• Bir kere: nerdeyse "Aziz Yıldırım Yasası" olarak adlandırılmayı hak eden bu yasanın müsebbibi olan şahıs, NEDEN bu kadar zengin?

NATO müteahhidi olduğu için!

• Kimler "NATO müteahhidi" olurlar; olabilirler bu hayatta?

Askeriyemizin göz ve de öz bebekleri!

• Peki, siz NATO müteahhidi olsanız, bu ülkede olduğu üzere, askerî vesayetın devamını, askeriyenin kadiri-mutlak statüsünün (hem de sonsuza dek) sarsılmamasını ister misiniz?

Hem de nasıl isterim! Bu uğurda elimden geleni de ardıma koymam. Birimiz hepimiz hepimiz birimiz için!

• Ergenekon İdeolojisi ne demek? Kimlere yarar?

Askerî Vesayet Rejimini cebren, hileyle kara ve sarı propagandayla her koşul ve şartta sürdürmeye yeminli Kemalist ve Laikçi kılıflı çıkar çemberlerinin çakma ve takma ideolojisi demek. Bu vesayet rejiminden faydalanmaktan patlayacak kadar şişmiş/ zenginleşmiş olanlara yarar.

• NATO müteahhidini kurtarmak için çatıverilen bu kurtarma yasası Ergenekon davasında da BURAYA KADAR! mesajını, hepimize göz kırpmıyor mu?

Hem de ne biçim kırıyor. Hatta el sallıyor.

Bu yasayı böyle bir (milli!) mutabakatla çıkartarak futboldan "hüpletilen" bunca kara paranın kontrolünde pek de titiz olunmayacağını mesajını bize yollamakla kalmıyorlar; Balyoz ve Ergenekon'da üstteki köpüğün alınmasıyla yetinilmesini DE mesajlamış oluyorlar.

CHP, AKP ve MHP şöyle demiş olmuyor mu bizlere? "Eski Derin Devlet iyi kötü feshedildi miadını doldurduğu için. Şimdi yeni bir Derin Devlet inşa ediyoruz el ele, kol kola. Daha derin, işlevsel ve modeli geliştirilmiş! Kahrolsun eski Derin Devlet! Yaşasın yenisi: ennn derini!"

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Memleketin Erol Köse sorunsalı kartopulanıyor

Perihan Mağden 18.12.2011

Şimdi Sağır Sultan bile kulaklığını taktığı saatlerde duymuştur: Vakti zamanında Dr. Erol Bey diye deli açması şarkılarıyla bildiğimiz, sonraları esnaf (bakın: bakkal demiyorum) parçaların prodüktörü, bir zamanlar Uzanlar'ın baş kâhyası, sonra da galiba ihbarcısı olan—

Bu adam "twitter" denen, kelimenin nasıl yazıldığından bile emin olamadığım, işte bana millerce uzak o âlemin (Sosyal Pavyon), büyük bir anarşisti, belki teröristi, kesinkes ajan provokatörü olarak ortalığı ne biçim sallıyor.

İlginç olan şu: Geçen gün çok kıymetli ve bütün bu magazinel dünyaların (bir nevi) içinde olan bir arkadaşım "Farkında mısın," dedi, "adamin musallat olduğu bütün isimler bizim de nefret ettiğimiz kişiler. Hani aralarında, bir kişi yok ki, saldırdığı için bozulalım, 'Buna da yapılır mı ya!' diyelim."

Doğru valla!

İsabetli bir nefret atışçısı/ kin ve intikam pilotu olarak illet isimlerin üstüne abanıyor Erol Köse. Bir anlamda, mutlak çoğunluğumuza "oh! oh!" dedirtiyor. Zira takıntılı olduğu isimler: fazlasıyla ortalıkta, ziyadesiyle şirret, bütün rahatsız edici özellikleri sayesinde de meşhur olmuş, köşe başlarını tutmuş, parsayı ziyadesiyle toplayan —korkunç şöhretler.

Seda Sayan'ın kendini bir nevi "God Mother" olarak konumlayarak nasıl esip üfürdüğünü, özgüvenden çatlamasına ramak kalmış bir haletiruhiyeye tamamen gömüldüğünü, her ne uyduruk araştırmayla "ennn güvenilir" filan çıkmışsa, bunu âlemin yüzüne gözüne sokmaktan dev bir (kırmızı ojeli) parmağa dönüştüğünü filan düşünersek—

Harbiden google'layarak herkesin ulaşabileceği (üstelik gayet güzel) çıplakımsı fotoğraflarını saçtı diye ortalığa Erol Köse, tam bir Mafyöz Ana raconları kesmekten beis duymadı. Surata tükürmeler, çantayla itmeler filan. İğrençti.

Üstelik Erol Köse'ye benzer bir kumaştan kendini ısrar ve özenle dokumakta olan Nihat Doğan atıldığı gibi: "Açırsam kutuyu/ Görürsünüz gününüzü" tarzı tehditledi ortalığı. Köse'ye arka çıktı Dilli Doğan.

Seda Sayan'la olan "mazi kalbimde bir-iki-üç utançtır" janrından (her ikisi için de, anlaşılan) ilişkisini düşünürseniz–

Erol Köse haksız bir adam değil yani.

Taarruz ettiği bütün sahte yıldızların dökülmesinde yarar var. Sinirimizi de zaten, bozuyorlar. Biraz off olsunlar.

Münasebetsiz bir adam mı? Hem de nasıl.

Ölçüsüz mü, densiz mi, hadsiz mi, gel gitli mi? Bunların hepsinin cevabı korkarım evet.

Acun Ilıcalı jürilikle gündemin orta yerine (az biraz daha saygın ve üstelik para karşılığı) bir karpuz gibi yuvarlanmasına izin vermedi diye–

Çekti bombanın pimini: Reyting Mafyası üç bin parçaya ayrılıp on dört bin yana saçıldı. Asıl suçladığı partiler olan CEO İrfan Şahin'le Acun Bitmez Medya'nın akıbetini bilemiyoruz gerçi henüz.

Ergenekon İdeolojisi'nin gönüllü (ve muhtemelen ticari bağlantılı) neferleri olarak çalışan internet siteleri derhal ağaları/ kralları/ efendileri İrfan Şahin'in yanında yer alıp SERT KAYAYA ÇARPTI filan gibi manşetlediler: Meğer İrfan "ağbileri" bir zrilyonluk tazminat davası açmış Erol Köse'ye.

Türkiye'de bir zrilyonluk da dava açsan, beş bin liralık da; netice aynı. Beş bin lira verir taş çatlasa hâkimler. (Başbakan'a on bin lira verdirtiyorlar.)

Bu yüzden on yüz bin milyarlık davalar açmak yalnızca dava açanın NE kadar zengin, NE kadar güçlü, NE kadar mühim olduğunu dosta düşmana davulzurnalamak için seçilen bir "yöntem" –o kadar.

İrfan Şahin'in Doğan Grubu'ndaki (bu skandallardan sonra) durumu sis perdelenedursun–

Şunu anlamıyorlar mı? Erol Köse tehlikeli; zira kaybedecek hiçbir şeyi yok!

Onuru, gururu, mevkii, parası, pulu, statüsü, sorumluluğu, bilinci–hemen hiçbir şeyi yok ki Erol Köse'nin.

Ya yola böyle çıkmış, ya engebeli arazide yukarı doğru tırmanmaya çalışırken hepsini tek tek fırlatıp atmış sırtından.

Şimdi bir kuş kadar, ya da herhangi bir hedefe kilitlenip NE PAHASINA OLURSA OLSUN, vurmaktan vazgeçmeyecek bir hayalet/ bir avcı/ bir seri katil kadar bağlantısız, geri dönüşsüz, bir anlamda "özgür". Bu yüzden de güçlü. Güçsüzlüğünün içinden bir "güç" yontmuş –inşa etmiş kendine.

Bazı kişilerin, "intikam aracı kurumu" olarak da kullandığını düşünüyorum Erol Köse'yi.

Medya Âlemi/ Magazin Uzayı o denli çamurlu bir bataklık kıvamını almış vaziyette ki; birbirinden intikam almak isteyen: burnunu sürtmek/ rezili rüsva etmek/ ipliğini pazara çıkarmak, bir sürü insan var muhakkak.

Bunların Erol Köse'yi "kiralık rezil edici" olarak kullanmak istemelerinden daha doğal bir durum düşünemiyorum, bu suni olarak şişirilmiş dünyalarda.

Yani aracı kurum: kiralık ya da dönemsel saldırgan/ tehditkâr/ muhbir potansiyelini de gözardı etmemek lâzım Erol Köse'nin.

Bir yandan yalnızca kirli olana, imajıyla hakiki personası arasında dağlar kadar fark olana ("fake") ve bu sahtelik üstünden acayip yükselmiş olana çakan eğlendirici kahraman (Robin Hood) cephesi var; diğer yandan da pis bi

anti-kahraman (Penguen) cephesi var Erol Köse'nin.

Joker'e de benzemiyor değil. Ya da Batman'in diğer kötü figürlerine: sevimli ve çok cepheli, itici ve bezdirici de.

Yani: her serseri mayın gibi, tehlike ihtiva ediyor ve yalama olmuş (cezadan korkmaz/ aldırış etmez) tabiatıyla eğlendirici hoş da giden bir anti-kahramanı olduğu kadar, rahatsız edici (ve kurtulmak isteyeceğiniz) bir çıbanı da çağrıştırıyor.

Yıllar yıllar önce Kelebek Ödül Gecesi'ne gitmiştim Hürriyet'te. (Yani bilenip, "onlarla" yollarımı giderek ayırmamdan önceki zamanlar olmalı.)

Orda "groupie" kılığında (yaparım zira öyle fan clup taklitleri; özellikle "matrak" ya da "manyak" şöhretlere) Dr. Erol Bey'in yanına koşup "Hayranınızım!" filan demiştim. (Pek tabiidir ki: beni tanımadığını ümit ederek. Tanınmıyordum da zaten. Ya da hep tanınmamayı ümit etmekteyim.)

Arkasında Uzan Dağları, pek afili zamanlarıydı. Bariz şekilde benden rahatsız oldu. "Yanımda kartım yok," dedi.

Kartını filan istediğim yoktu.

Ne yapayım zaten kartını? Bana verilenleri üç-beş dakika içinde yırtar atarım.

Ama kara gözlerinde bir "abyss" gördüm. Hani kedilerin sırtı kalkar, tüyleri dikleşir rahatsız edici bir şey görüp hissettiklerinde.

Aynen öyle oldum. Büyük bir rahatsızlık duydum gözlerinde "gördüğüm" bir şeyden.

Aynı his, Huysuz Virjin ve Erkan Özerman'la tanıştığımda da musallat oldu bana. Bu "üç" figüre dair bir "sezgi".

Bence bazı insanlara, muhakkak "din" lâzım. Hakikaten.

Dinsiz idare etmek/ idame etmek hayatı; iyi ve ahlâklı olunca çok daha kolay zira. Ahlâklıysan, dinsizlik gider/ oluyor hayatta.

Böyle "abyss"li gözler ne anlama gelir? Kimdir gözlerinde uçurum taşıyan bu tipler; nerden geliyorlar, nerelerden?

Bunun cevabını bilmiyor, bazen hissedebiliyoruz yalnızca.

Ben de ruhumun sırtındaki tüylerin kabardığını hissettim işte: sezgisel bir ürkme, derin bir rahatsızlık.

Vardır mutlaka bir, ya da pek çok anlamı evrende. Vardır. Mutlaka.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne vereyim hediye: senin gibi kediye?

Perihan Mağden 25.12.2011

Feci dikkâtlilerin gözünden kaçmamıştır. (Gözünden "kaçanlara" da, edecek sözüm yok zaten.) Perşembe günü yazım çıkmadı *Taraf*'ta.

Bir Japon kadar asil ve sessiz, anlaşılmayı bekledim. Haftada iki (2) kez yazmak kat'i surette yetmiyor –muş ya Halil Berktaş'a.

"Kibirli Roni: Dinlesene Beni 386" ve "Muratçıgım Anlasana: Bu Kadar Anlatıyorum Sana 693" başlıklı (daha sırada bekleyen) yazıcıklarından birini, benim hazine arazisi büyüklüğündeki yerimde sergiler diye (ince ince) düşünüyordum.

Ama tabii Bu Topraklar, "iyilik yap/ denize at" toprakları değil. Bu Topraklar, "aman bi cami yaptır, altında da sıra sıra/ rüküş rüküş dükkânlar olsun ki ordan da kira toplarsın" toprakları.

Yoksa bilen bilir: izin verseler haftada değil iki, on iki yazı çiziktirmek isteyecek bir karakterim var. Hatta Ramazan Rasim ve Telesiyej mahlaslarının BANA AİT olduğunu da, ne kadar yazı yazmaya doymadığımın kanıtı olarak önünüze sürüvereyim. Keyfiniz bilir.

Bu arada köşesine ve kabına sığamayanların Adası (bakın: "bataklığı" demiyorum; saydırıyormuşsunuz yoksa ânında) olan Twitter'da da iki-üç adet Perihan Mağden mevcutmuş.

Hatta biri (resimli mesimli olanı) benim "dilimin" çok azap verici bir kopyalaması şeklinde son bir-iki ayda dört-beş cıkıklemiş.

Ne Facebook'tayım, ne de Twitter'da.

Hiç bi zaman da olmayacağım.

Taklitlerimden sakınınız! Uyarmadı demeyiniz.

Mahlaslarla *Taraf*'a habire yazı yetiştirmekten canım çıktı zaten. Dehamı bi de o mecralara damlatamam Romalılar!

Herneyse, harbiden *Taraf* o kadar şahane bir gazete ki –özellikle son üç-beş ayda öylesine bir şaha kalkmış vaziyette ki–

Ömrümde ilk defa iftihar ederek/ onur duyarak/ delirmeyerek: aksine, huşu içinde okuyabiliyorum Bu Topraklar'da çıkan bir gazeteyi.

Diyelim bugün (konunun önemine lodoslayarak) Fuzuli Fransa'nın denyo kanununun geçmesinin nasıl da leğende fırtına vesilesine dönüştürüldüğünü (özellikle böyle "penaltılarda", şahin milliyetçi "golçü" kesilmekten zırnık imtina etmeyen) Başbakanımız tarafından; saçıklayabilirdim.

Ve fakat heyhat! Öylesine dört dörtlük yazılar çıkıyor ki *Taraf*'ta güncel konularda. Öylesine hemfikirim ki yazarların çoğuyla, öylesine "atarım altına imzamı arrkadaş" havasına kapılıyorum ki–

Bi tane daha "konu" üstüne yazmak, kesinlikle gelmiyor içimden.

Amanin nasıl bir konfor bu!

Geçenlerde Yaşar Kemal' in "Grand Officier" nişanı alması vesilesiyle koşuştüğüm Fransız Sarayı'ndaki (eh, epey bi zaman gidemeyiz artık herhalde oralara) okazyonda rastladığım Orhan Miroğlu'na da bunu söyledim.

Hem müthiş bir kahraman olduğunu düşünüyorum Miroğlu'nun, hem yazıları öylesine bam tellerimi bammmlatıyor ki –altına imza çakasım (alenen: çalasım) geliyor. Daha NE DİYEYİM?

Bu arada hakiki kahramanlık, cam kafesinin arkasında gavguklamakla olmuyor. Rojin'e TRT Genel Müdürü olabilecek en erkek egemen ağzı bozuklukla "sataşırken" salonu yalnızca (önce itirazını dillendirip) Orhan Miroğlu terketmiş. Terk edebilmiş! Mesela.

Aynı şekilde artık konserleri ağır sabote edilen Şivan Perwer de, eline alıp hoparlörü "Bu soytarılar!" diyebildi Hollanda'da birtakım soytarılara.

Hakiki kahramanlık ÂNINDA ve GERÇEK HAYATTA karşı koyma pratiğın varsa mümkün. Yoksa kargalar gibi gagguklarken peynirleri patır kütür düşürdüğüne kalırsın dalının altında bekleyen resmî ideolojinin tilkilerine.

Yaşar Kemal'in nişan törenine nasıl çağırıldığımı da anlayamadım. Zira ülke sınırları içinde başını çekmediğim KARA LİSTE YOK nerdeyse Aziz Okur!

Belki zart ortaya zırt buraya davetlensem, bu kadar nefsimde hâkim olmayı beceremeyecem. Ama harbiden o kadar çağırılmıyorum ki hiç bi yere; bu kadar olur.

Fransız Düşün Salonu'na çağırılmak bir şey, Yaşar Kemal pek çok şey.

Duman'ın "İçerim ben burda bu akşam" şarkısında dediği gibi "Koşarım ben Yaşar Kemal'imizin taltif törenine!" oldum valla. (Hoş şampanyaları da aynen Duman şarkısına sadakatle tükettim.)

Amanin Medyanın (Ergenekon) Deccalleri de, koştur koştur gelmişler! Ama Allahtan sevdiğim/ takdir ettiğim kişilerden bir kadro ağırlıktaydı.

Ne mi YAPTIM? Hem Türkan Şorayımı koşup gidip kucakladım öptüm. Hem de tammm saraydan çıkmak üzereyken Yaşar Kemal'i.

2011'i daha iyi bir uğurlama düşünemiyorum. İKİ İDOLÜMÜ DE AYNI GECEDE ÖPTÜM!

Yaşar Kemal "Bu karıdan korkuyorum ben!" filan da dedi gerçi. Onu sevmediğimi sanıyormuş.

"Sarı Sıcak ve Diğer Hikâyeler"i on iki yaşında, "İnce Memed"leri on üç yaşında filan okuduğumdan beri hastasıyım.

Ayrıca öyle gürül gürül, öylesine hakiki, hakikatli biri ki Yaşar Kemal–

Öylesine cümlemizin iftihar ettiği eşsiz benzersiz bir nehir yazarımız ki–

Onunla sevinmek apayrı bir duygu harbiden.

Hem koskoca Ayı Yaşar'ın (minnacık) benden "korkuyor" olması da, neşelerden coşku boşalttı içime!

Çok tatlı korkması. Ve de matrak tabii ki.

Bu arada sevgili arkadaşım Pakize yüzünden de bence, beni "kedi perisi tuttu."

Köpek perisi zaten yakamdan düşmüyor. Ama "Bu kedi işine girmeyeyim, zaten sokaklar kedi dolu; sıyrırım kafayı" diyordum. Kendi kendiciğime.

Hayır kardeşim! Kediler de yapıştı yakama.

Şimdi evde bir tam zamanlı, bir de yarım iki kedi de yaşamakta onca köpeğin yanı sıra –iyi mi?

Bahçede baktığım beş-on kedi yetmedi, eve iltica eden yumurcak kız beni kendine hepten esir etti.

Otur seyret. Seyret otur.

Kedilerin olayı da bu yeminle.

Bu kadar mı “spectacular” olunur?

“Karmaşık yazı görmedim” diyorsanız; e artık demeyin diyorum.

Öyle. Diyorum. Pazarpazar.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kralın Tuvaleti

Perihan Mağden 29.12.2011

Beşiktaş’ta bir çarşı var: Büyük Çarşı isminde. Hani enn alt katında PTT’nin olduğu çarşı.

Hemen bitişiğindeki Sinanpaşa “iş merkezi” onun iki-üç misli büyüklükte. Ama “büyük” ismini söz konusu çarşımız kapmış bir kere.

Türkiye, genel olarak müthiş bir “yanlış etiketleme sanayii a.ş.” olarak çalıştığından üstünde durmaz gibi yapıp (durduk zira) konumuza gelelim.

İşte “büyük” çarşıdaki PTT’yi geçince Beşiktaş’ın en kapsamlı pet shop’u, onu da geçince meşhur mu meşhur “Kralın Tuvaleti” var.

En nihayet Türkiye’nin en “çağdaş sanatçı olması gereken kişisi” olduğumu tesbit etseler–

Küt Küratörler hakkımı yemekten vazgeçip “Türkiye Cumhuriyeti’ni özetleyen bir iş yap bakalım: Yolluyoruz Maçin’e!” deseler; ben Kralın Tuvaleti’ni söküp o çarşının en alt katından, yollarım yurdumuzun (şıpın işi) özeti olarak.

Kendini “Kral” olarak isimlendiren/ taçlandıran Arapgirli (yazılarından öğreniyoruz) megaloman şahsiyet tuvalet olarak işlettiği bu yeri, aynı zamanda hükümlüleri altında (dilediğinde doktrinleyebileceği) bir kara parçası olarak konumlıyor. Hemen anlıyoruz.

Zira koridorundan geçip de daha bu umumî tuvalete girmeden Kralın NE kadar temiz, mühim, müstesna, hayırsever, şahane bir kişi olduğuna dair; bizzat kendisi tarafından (alabildiğine berbat bir anlatımla) kalemlenmiş levhalarıyla (yazıt mı demeliyim? nutuk mu?) karşılaşmaya başlıyoruz.

Kral herrr levhasında: çok ama çok temiz bir tuvalet yarattığını, ona müteşekkirmemizi, bulduğumuz gibi şahane bırakmamızı, insanlığın bunu gerektirdiğini, onun kadrini kıymetini bilmezsek çok ayıp edeceğimizi, sonra küsüp çekip gidip bizi bu muhteşem umumî helâdan mahrum edeceğini–

Dışardan başlayarak; bir böbürlenme, tehdit, uyarı, övünme, şantaj, şişirme, suçlama, kabarma, şahsını göklere çıkarma–

Böyle muhtelif manyak (bütünüyle mesnetsiz) duygularının abartılı dışavurumlarına maruz bırakıyoruz Kralın.

OYSA para vererek (kişi başı: bir lira) ticari işletmesinden yararlanıyoruz ve müteşekkir olmamız bunca beklenmesine/ talep edilmesine/ ısrar edilmesine rağmen, ESAS müteşekkir olması gereken kişi Kral; bizler değiliz!

Bizler, onun tuvaletinde büyük ya da küçük işimizi görmemizin karşılığında ona ücretini ödemekteyiz. Onun işletmesinin devamlılığı/ kârlılığı/ başarısı tamamen BİZLERE: yani müşterilerine bağlı.

Anlaşılan: Freud'un en bilindik korunma mekanizmalarıyla tabloyu (inatla) tam tersinden okuyan Kral, bize büyük bir iyilik/ güzellik/ fedakârlık yapıyormuş havasıyla (bitmez tükenmez levhalarıyla) yalan bir üstünlük vehmedip bu umumî tuvaleti "işlettiği" için nerdeyse ona "tapınmamızı": hayır dualarıyla/ minnetle/ anma günleriyle (handiyse) onu yere göğe koyamamamızı "talep ediyor".

Giderseniz görürsünüz: Hiç de temiz olmayan, uyduruk kaytırık süsleriyle/ vazolarıyla insanın içini daraltan bu umumî helâda tâ dışardan başlayarak onlarca levha bize bu "öğreti" (heyhat! umutsuzca gülünççe) dayatmaya çalışıyor.

Siyahlı beyazlı sakalıyla müthiş karizmatik bir kişilik olduğuna emin olan "Kral" fotoğraflarını da bolca serpiştirmiş ki her tarafa, bu mühim şahsın, "tuvaletin efendisinin" önünde saygıyla (şahsı kabinde oturmuş da kenef paralarını tahsil etmiyorsa) eğilebilelim.

Şimdi bu acayip öğretiyi (: umumî bir helâyı para karşılığı işleten aymaz şahsa hayranlıktan düşüp bayılmamızı) tâ dışardan başlayarak en iç bölümlere kadar muhtelif UYARICI TABLETLERLE kafamıza kafamıza vuran şahsın (Kralın) tuvaleti, Türkiye'nin özeti değilse—

Nedir?

Yeni Şafak gazetesinin manşetinden öğrendiğimize göre (Sanatın/ Sanatçının Borusu) Borusan kalkmış türbanlı bir kadın programcıyla deneme sürüşü yapma "densizliğini" gösteren kadın ralli şampiyonunun sponsoru olmaktan caymış!

Zira bir türbanlıyla Çağdaş Kralın Kızı'nın biraraya gelmesi, harbiden zarar getirir. Borusan'ın imajına!

"Çocukları" öylesine inanıyorlar ki Kemalizmin sol başağından düştüklerine, sosyo-kültürel açıdan onlardan çok çok çok aşağıda olan türbanlılarla birarada "görünmek" ânında baş başak imajlarını cırt diye çiziverir. Aman Tanrım!

"Kapıcılar baş oldu!" kafası ve bu kafadan çıkan bütün o geri (zekâlı) fikirlemelerin toplamına ben: Ergenekon İdeolojisi diyorum.

Bu ideolojinin emir yumurcıkları "en güvenilir kurumumuz olan" (sahi nerde o anketler??) Askeriyemiz'in gelip de idareyi ele almasını beklemekten/ dilemekten/ gerçekleştirmek için kumpaslar kurmaktan helak oldular.

Onlar adına en bariz/ en pis işleri yapanlar Ergenekon Terör Örgütü elemanları olarak içerdeler. Dışardaki "büyükbaşlar" bir yandan onları zımnî ve açık olarak/ sis makinelerini çalıştırıp dumanlı kafalar yaratarak savunadursunlar sırtlanlar/ namertler/ sansarlar gibi—

Bir yandan da BU KAFANIN muhtelif dışavurumlarını "ele vermekten" imtina etmesinler, edemesinler.

Zira: onlar tuvalet işletip de kendini tapılası bir figür olarak gören/ konumlayan Kral ne kadar acınası, patetik ve aynı zamanda sinir bozucuysa—

On yıllardır umumî helâ işletme ve başka "yollarla" feci zengin yapıldıkları için–

Kemalist İdeoloji onları "millî burjuvazi yaratıcaz" vesaire diye inanılmaz servetlerle donattığı için–

Hem minnetten, hem panikten –Bir türlü kafalarını toparlayıp okuyamadılar bugünkü Türkiye'yi. Nato kafa nato mermeris!

Türbanlı kadınlar bu memleketin aslî unsurlarıdır. Aynen sizin gibi Kralın Evlatları.

BMW kullanan türbanlı bir kadın ya da Mini Cooper sahibi türbanlı bir genç kız nasıl "imajınızı" çizmezse, aksine nispeten belini doğrutmuş bir gelir dağılımına işaret ederek; Borusan'ı gönendirirse–

Türbanlı bir programcının test sürüşüne çıkıyor olması, Kralın Tuvaleti'ndeki "kullanıcıların" hem çeşitlendiği anlamına geliyor, gelmekte–

Hem de Kralın Adamları'na "sattıkları" bir hizmetin karşılığı "parayla" ödendiği halde üstüne onlara tapınmamızı/ hürmetten-minnetten iki büküm olmamızı beklemelerinin nasıl da nafile/ beyhude/ absürd ve utanmazca olduğunu ARTIK kavramalarına dair bir uyarı levhası!

Kralın Çocukları'nın en nihayet hakiki anlamda okuma-yazma öğrenmeleri dileği ile!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok artık Sayın Başbakan!!

Perihan Mağden 05.01.2012

Yıllar yıllar önceydi: Konservatuardan yeni mezun olmuştum. Dokuz-on yaşlarındaydım.

Deniz Gezmiş'le avluda misket oynardım. Bülent Ersoy isminde çıtı pıtı bir kızoğlan büyükdedeme baby-sitting'e gelirdi.

O zamanlar üç mecidiyeye Mecidiyeköy'de beş han alınırdı. Ama ben Kıbrıs'ta kumar oynamayı tercih ederdim.

Harbiden: Sayın Okur, bir yazım yüzünden başbakana (ve eşine) hakaretten ON BİN LİRA tazminata mahkûm edildim.

"Bu parayı kendi cebimden öderim. Başbakana kapak olsun," yazdım.

Aydın Doğan ödedi. Yani gazete ödedi.

Ama *Radikal*'de yazdığım onca yıl boyunca yüzlerce kez mahkemeye verilmiş, bir dolu tazminat ödemeye mahkûm edilmiş–

Şunu da söylemezsem ukte(si) kalır içimde: NE tazminatlarınız için üzerler sizi, ne de maaşınızı bir saniye geciktirirler. Çalışanlarına Doğan Medya'nın yalnız ve yalnızca inanılmaz şerefli (olması gerektiği gibi) davrandığını da geçmişe ışınlanırken BAŞBAKANA HAKARET yazım yüzünden; belirtiyim.

O yazımda (şimdi hatırlamadığım) muhtelif şeyler söyledim Başbakana. Fizikî kimi özelliklerini de tasvir ettim.

Bu özelliklerden biri kafasının arkasının dümdüz olmasıydı.

Hani Amerikalı bebeklerin yumurta gibi olur kafasının arkası. Zira yüzükoyun uyumayı tercih eder bebekler ve öyle uyutulurlar.

Benim kafamın arkası da aynen Başbakanınki gibi dümdüz. Zira bebeğiyle kafayı bozmuş anneler yüzükoyun uyutmazlar bebeklerini. Sinirleri dayanmaz.

Ben de kızımı bir türlü yüzükoyun uyutmadım. "Varsın kafasının şekli süper olmasın. Yeter ki uykuda başına bir şey gelmesin!" oldum.

Benim babam yüzde yüz Gürcü. O yüzden de yüzde elli (tam) Gürcü'yüm. Gürcülüğün yalnızca ırksal bir özellikten öte, bir nevî şiddetli gelgitli haletiruhiyeye de tekabül ettiği görüşündeyim.

Zira öfkelendiğim zaman geri dönüşsüz ve kapkara bir öfkeye yenik düşüyorum.

Nedamet getiriyor muyum?

Hayır, getirmiyorum.

Haklılığıma o kadar güveniyorum ki, orantısız güç kullanmış da olsam (zira benim çenemi ya da kalemimi açmam demek karşımdakinin (ruhen) parçalara ayrılması demek) pişmanlık duymuyorum.

Bence için için kara öfkemden memnunum. Ve hakikaten: öfke baldan tatlıdır.

Aynı zamanda bir iptila öfkeye kapılma halleri. Bağımlılığın tadı da karışıyor öfkeli insanın göz kararması anlarına.

Birileri tarafından haksızlığa uğratıldığımı düşünüyorsam–

Tut tutabilirsen!

"Ona DA cevap vermezsin; değil mi" diye sorarlar bazen arkadaşlarım.

Yani o kişiye DAHİ cevap şaklatmaya tenezzül etmeyeceğimi, ümit etmek isterler.

Oysa o kişi benim sinirlerimle oynamışsa, kim olduğunun (isterse denyoların/ düşüklerin önde gideni olsun) zerre kadar önemi kalmayabilir.

Zira, ok yaydan fırlamıştır. Oku yayından habire fırlatmak da (ister Genelkurmay'a, ister Medyanın Deccali'ne) bir bağımlılık esasında.

Hem bal gibi öfkenden nasipleniyorsun, hem de okçuluğunun tadına varıyorsun.

Benim Başbakanın ruhu kadar anladığım bir ruh yok aslında.

Ve rahatsızlık duyduğum.

Ve hoşlanmadığım.

Ve gözümü dahi değdirmek istemediğim.

Başbakan bindi bir ultra-güç alâmetine, son sürat gidiyor–

Endişeleniyorum lan ben Başbakanın bu kadar karlanmasından.

Hasta olduğunda, ameliyat geçirdiğinde korkmadık mı cümleten?

Korktuk.

Şimdi "Establishment" tarafından mandepsiye getirilen, gözünü Başkanlık Sevdası bürümüş, tüm rasyonalite gemilerini yakmış bir Başbakan da korkutucu harbiden.

Noluyoruz yani? Seçim kürsüsünden Allah'ın denyolarına/ namertlerine saydırdı. Sanki çok lâzımdı!

Şimdi tamamen freninden boşalmış: çok düzgün bir gazeteci olduğuna inandığım Baransu'ya saydırıyor. *Taraf'a* giydiriyor.

İki topuk selamına sattı satıyor hakikatle olan hassas bağı.

Bu askerî ve sivil bürokrasi, bu çakaloğlu kurtlar adamı suya götürüp susuz getirirler.

Sınır köylüsü gençlerini parça parça ettirir, sonra da izan ve mantıktan elinde avucunda ne kalmışsa Pinokyo gibi ağacın altına gömdürtüp "SANA NE LAN?" diye dellendirtirler.

Pinokyo'yu rezil-i rüsva eden Tilki'nin yerine Sivil'i, Kedi'nin yerine Askerî'yi koy. Bunlar kaçın tilkisi, kedisi. Adama (Pinok Başbakana) mantosunu da sattırırlar, kitaplarını da.

Sonra da Eşekler Adası'na anca yollarlar valla.

Başbakan bizim Hakiki Demokrasi'ye geçme ihtimalimizdi. Milyonda bir ihtimalimizdi. Ama milyonda bir bile; hiç yoktan iyidir.

Şimdi Başbakan o azıcık, o düşük mü düşük, o içler acısı ihtimali sıfırlamakla meşgul. Eksilemekle bozdu yüzde elli oy aldığından beri.

İki fotoğraf demokrasisine: iki topuk şaklatmaya resmî merasimlerde—

Olur mu ya; bu kadar da dolmuşa binilir mi?

Onların dolmuşuyla Çankaya'ya, Başkanlık makamına gidilir mi?

İçimde en sevmediğim/ istemediğim/ korktuğum yanların Başbakanı bu işte.

Ben daha fazla bir şey demeyeyim.

Medyanın Deccalleri, Ergenekon Süprüntüleri atılıp atılıp dediler zaten.

Başbakanı alkışlamaya, okkalamaya, göklere çıkarmaya doyamıyorlar. Son saydırmaları üstüne.

Deccallerin, Süprüntülerin, Denyoların tebrikleri/ şakşakları/ topuk selamları Başbakana kapak olsun.

Üstünde PİNOKYO yazsın.

ARABA SEVDASI yazsın.

KARAMANIN KOYUNU yazsın.

Hangi başlığı münasip görüyorsa —o yazsın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçgüdüsel dıngılık tercihen pislik

Perihan Mağden 06.01.2012

Dün çıkan yazımda, Başbakan'a daha önce kaleme aldığım bir yazıyı hatıralarken, ona ödemek zorunda (yazdığım gazeteyi) bırakıldığım/ bıraktığım tazminattan DA söz ediyorum.

Zira hem obs.comps. bi stilde (A! Bak o ayrıntı da vardı) yazıyorum ben yazılarımı, hem de bir nevi bilinç akışkanlığı haliyle.

Ve fakat yazarken tahmin etmedim mi?

Valla da billa da ettim!

Avucumun içi gibi okumuşum/ ezberlemişim ben medya zimbirtıcılarının "ucuzluk" düzeneklerini.

Hemen bi döşenmek "Parayı veren P. Mağden'e istediğini yazdırıyor mu?"

Evet yazdırıyor!

Yuh ulan size!

En az üç yıl önce ödenen bir tazminattan söz ediyorum. Konusu geldi diye söz ediyorum.

Yoksa İsmail Türüt'le Ozan Arif'e "hakaretten" üç hapis cezasının paraya çevrilmesi dâhil, nice nice nice tazminat ödedi benim yüzümden *Radikal* gazetesi. Saymaya kalksam ne hatırlarım, ne de yerim ve vaktim yeter.

Avukat ve mahkeme masraflarını da, geçelim.

Yazımda bu denli tâli bir konuya GEÇERKEN iki (2) nedenle değiniyorum.

1) Yazarların tazminatlarını ödemeyecek tiyette gazeteler/ gruplar var.

Ya da yazarların/ muhabirlerin anasını ağlatarak/ mahkemeleşerek bunları ödetenler, zorla ödeyenler var.

2) Yiğit Bulut'un giderayak damatlığı ve ulusalcısı olduğu Doğan Grubu'na "Yok şöyle maaşları zarflarlardı," şeklinde geçirmesi DE kanıma dokundu.

Ben o gruptan on bir yıl kadar maaş aldım. Hiçbir ama hiçbir yamuklarını görmedim.

Faizlerin arşa kalktığı zamanlarda "on gün geç yatıralım, üç ay bekletelim" yapmadılar. Bayram tatili giriyorsa ayın yirmi sekizinde- dokuzunda yatırdılar maaşlarımızı. O acayip faiz oranlarına tamah etmediler.

Bu da bir müteşekkirlilik vesilesinden ziyade, GEREKLİLİKTİR pek tabii ki.

Yazımda da bunu AYNEN belirttim.

Ama en ufağından bir (Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek üzere yapılan) ayrıntının üstüne atlayıp kaçak iş hanı çıkmak; bu nasıl bir tercihli düşüklükte ısrar halidir?

Karşıdakinin dediğini şöyle bir alt üst edip/ bile bile çarpıtıp/ bok atmak için durunmama –duramama halidir?

Ve bu öylesine yaygın bir hâl ki Türk okumaz- yazmazları arasında, YAZI KONUSU etmeden duramıyorum.

Ve ediyorum!

Ulan: Yeni *Radikal* şeydilirken Bu Yazar teklif almadı mı?

Bu Yazar onun zamanında bundan, bunun zamanında ondan köşecilik hayatı boyunca en az beş- altı (büyyük) yerden teklif almadı mı?

Bu Yazar hepsini elinin tersiyle–

Ergenekon Medyası’nın parçası olmamak için; o sosyopat yayın yönetmeniyle, bu yanar döner pisliğin genel ağbiliğini asla kabul etmeyeceği için cümlesini ÂNINDA reddetmedi mi?

Taraf Gazetesi’ne: siyasî duruşuna, bağımsız tabiatına, zor durumlarına hürmeten köşecilikten (bu tarz sıçramalar yüzünden de) sıdkı sıyrıldığı halde katkı maddesi olmaya kalkışmadı mı?

Ulan biz bilmiyo muyuz elin herifleri/ karıları gibi Merkez Medya’nın enn pis manşetlerinin altında utanmadan-etmeden PKK’cılık oynamayı? Silivri ağlaşmaları, kompozisyon ödevleri döşenip paraları cukkalayıp hizmetçimize/ kâhyamıza “ne kadar da cömert” olduğumuza dair damsalak yazılarla bordrolanmayı?

Kendimizi Nişantaşı Nobel Adayı sanıp salınmayı?

Biliyoruz!

Yapıyo muyuz? Yapmıyoruz.

Ama o çakma Rosa’lar, Burun’lar, Kuaför’ler herrr nevi idare altında dönerci çırakları gibi rol keserken onları okkalamayı bilirsiniz –bir.

Sahtecilerden ne kadar çok hazzetmektesiniz. Yoksa siz de aç/ açık/ arrivist/ sahteci misiniz? Nesiniz lan? Nesiniz?

Fikri takip? Sıfır!

Onca yanan dönen acayip sosyopata dönüp de “Yuh ulan! Utanmadın mı o gazetede o manşetlerin altında yazmaya? Sıkılmadın mı ennn rezil genel ağbilerle, onların efendileriyle takılmaya?” demezsiniz.

Ben *Radikal*’den niye İSTİFA ETTİM?

Yayın politikasını, siyasî çizgisini bünyem kaldırmadığından!

Başka gazetelere niye ışınlanmadım?

Sabıkam kabarık, mahkeme masraflarım yüklü, saygısızlığım diz boyu, kompleks ağbilere hürmetsizliğim malum ve bünyem cümlesini kaldırmadığından. Kaldıramayacağından.

Bu grubun benim adıma bilmemkaç yıl önce ödediği (onca tazminattan) birini niye anlatmışım?

“Cebimden öderim: kapak olsun!” yazıp cebimden ödemediğimden! Hem yarım nevi suçluluktan, hem Başbakanla yazı geçmişimizi yâd ettiğimden.

Siyasî çizgilerinden ikrah ettiğim (ve de Ergenekon Medyalaması diye ısrarla adlandırdığım) bir grubun EN AZINDAN: AYNEN OLMASI GEREKTİĞİ GİBİ– yazarlarına hiçbir ticarî yamuk yapmadığını/ yapmaması gerektiğini yeri gelip de söyleme ihtiyacını içimde duyduğumdan.

Şimdi kalkıp “Parayı veren P. Mağden’e istediğini yazdırıyor mu?” yazarsanız–

“On bin lira için satılık kalem!” tadında utanmadan- etmeden şeyler geveleyip kalemlerinize/ klavyelerinize sarılırsanız–

Harbiden ben size ne diyeyim?

Bütün ruhumla dedim zaten.

Ama: hiçbir yazımı okumaya değmezsiniz.

Daha önce de (kaç kez) köşemden okur kovmuşluğum vardır.

Ya siz beni okumaktan (gerinizle) vazgeçin; ya da ben köşeciliğe sizin gibiler yüzünden DE tahammül edemiyorum harbiden.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekonkafaların sahte-Barbie dilinden ırak; su gibi hakikî Kadın Dili

Perihan Mağden 08.01.2012

Ergenekonkafaların sahte-Barbie dilinden ırak; su gibi hakikî Kadın Dili Epey zamandır ilk kez genç bir kadın yazarımızın öykü kitabına ayıldım: Seray Şahiner’den *Hanımların Dikkatine* (Can Yayınları)

“Öykü” kitabı lafı korkutmasın sizi (zira ayıptır söylemesi: korkutur beni) elli yaşlarında bir ev kadınının hikâyesini anlattığı *Ceylan Yürüyüşü*’nden itibaren yirmilerinin sonlarındaki üç ev arkadaşının (Elif, Sibel ve Nergis’in, bir de başka bir “ev”den Ayşe’nin) öykülerini birbirine düğümleyerek anlatıyor Seray Şahiner.

Yani örgüyü tamamlıyor: kazaklıyor, çoraplıyor, atkılıyor. Bir nevi roman’lıyor diyelim. Şahane bir bütünlüğe ulaştırıyor.

Tam kaç zaman önceydi hatırlamıyorum; en son Serazer Pekerman’ın samimiyetiyle kesici kitabı *Kolay Bir Aşk*’tan (İletişim) beri, ilk kez bir kadın yazarımızın kitabını bu denli sevip hakikiliğiyle nüfuz edici buluyorum.

Serazer 71 doğumlu, Seray 84 (a! ne tesadüf; her ikisinin adı da Se’yle başlıyor) yani şimdi kırklarının başlarındaki kuşağı ben Serazer’in kitabında buldum; yirmilik kadınlarımızı da Seray’inkinde.

Ben bu kadınları merak ediyorum!

Hanımların Dikkatine Samatya’da geçiyor. Ağda parasını (ama bikini bölgesi) zor denkleştiren, üç başlarına dandik duşlu bir evde yaşayan, sevdikleri hıyar herifler yüzünden perişan olan matrak, renkli ve dürüst üç üniversite mezunu (ve fakat işsiz) kızın nasıllığı ve niceliği (özellikle böylesine şenlikli bir kadın diliyle anlatılıyorsa) beni birden ilgilendiriyor.

İlgilendiriyor-muş. Kitabı elimden düşüremeyerek okurken gördüm.

Kolay Bir Aşk'ı, tam üç kere filan önerdiğim için eski köşemde, sonraki yıllarda topladığım intibalardan da biliyorum: O kuşaktan olan yani (şimdilerde) otuzlarının sonunda/ kırklarının başlarındaki (çevremdeki) kadınlar bir nevi nefretlik bulmuşlardı kitabı.

Zira gerçekler acıtır! Ve hatta Hande Yener diline çevirirsek "Kendine dev aynasında değil, boy aynasında bi bak!"

Kadınlar, maalesef (anlaşılan: ve de zorrr anlaşılan) diğer kadınlardan hakikatleri değil, muhtelif reklam kampanyalarını, samimiyet kumpaslarını ve de bullshit'lemeleri duymak istiyor. Bunlara prim veriyor. Zira çoksatarcı kadın yazarlarımız tarafından her yıl plastik boncuk boncuk sentetik iplere dizilip önümüze sürülen "romanlar" benim indimde "tahammül fersa" lafından başka HİÇBİR kelamı (yine maalesef) hak etmiyor-lar.

Her kör (kadın romancı) satıcının yüz binlerce kör (kadınlara ayrı, erkeklere ayrı renk) alıcısı olabilir: İşleri rast gitsin, yastık altları altın dolsun, Seda Sayan'la Gülben Ergen'in ruh ikizi/ söz kertmesi olsunlar; bana ne?

Bana hakikî yazar damarı lâzım!

Yani ben bir okur olarak (aynen bir insan olarak olduğu üzere) samimi bir dilin peşindeyim. Kadın yazar söz konusu ise: hakikî kadın dilinin!

Hakikatsevmezliğin kol gezdiği, Kemalizm'in resmî "ideoloji" diye hâlâ burnumuzun dibine dek dayatıldığı ülkemizde elbette böyle bir kadın dilinin yeri yok. Yer açılmıyor!

Medyalamamızdaki kadın kalem durumuna bakarak gidelim. (Durunamadım yine.) Kadın köşecilerin sayısının azlığı (acıtıcı) bir yana, herhangi bir el/ yönetim değişikliğinde ilk budanan kalemler, her ne hikmetse ve portakalman kadın kalemler oluyor.

Babalar, dedeler, büyükbabalar (Allah uzun ömür versin) aynı limanda 30 yıl, 40 yıl, 50 yıl kâğıt kayıklarına binmiş bayat elleriyle leğenlerindeki çamurlu suları çırpıyorlar. (Fonda: Çabalama Kaptan/ Sen gidemen)

Sade suya tiritella yazıları bunak, egomanyak ve de hepten dış dünyaya kepenkleri inik latan ya da açık saçık milliyetçi/ militarist amcaların/ dayılanmaların/ kötücül dedelerin elli yıl sonra hâlâ alıcısı varmış gibi (!), son on yılda DAHİ bir arpa boyu yol gitmemişiz gibi: Türk okuru, Türk insanı "freeze-frame"e alınmış gibi hâlâ büyük bir imanla (başka kelime bulamıyorum: rasyonalite yok zira O topraklarda, nasyonalite var) gazzzlanıyor da tuzzlanıyor.

Erkek yazarların egolama kaleleri; daha da kimliksizleştirdikleri/ nasyonalistleştirdikleri gazetelerinin genel yayın yönetmenliğinden alınıp, şamata-oğlan ya da subay-eri sayfalarında merkez vali gibi merkez köşeciliğe "indirildiklerinde" dahi yıkılamıyor. Kendilerine jürilik, gurmelik, fut ve bol yorumculuk, "Göz önünde ne iş varsa yaparım ağbijim" kapıları birkaç zaman daha iffetsizce açılıyor. Onlar da plastik kovalardan sıçrayıp hoplayan balıklar gibi bu tenzil-i rütbe işlere atlayı atlayıveriyorlar. (Fonda: Beni görmeyen ölsün!)

Bunlara karşılık, hadi Erkek Köşelemeciler'e o adı verelim: Ergenekon'un Ken'lerine karşılık Merkez Medya'da nerdeyse salt Ergenekon İdeolojisi'nin Barbie'lerine yer açılıyor. Yer veriliyor.

Bir de Erkek Dili'ne iltica etmiş kendini pek ciddi ve mühim zanneden Bacı Kalfa kadın köşeciler var ki; ben zaten onları Ergenekon İdeolojisi'nin Ken'leri klasmanında görüyorum. Değerlendiriyorum. (Bakınız: Yukarı

kısımlar yani.) Ayrıca “Münazara Tavukları” olarak ayrı bir yazı konusu da edilebilirler. O ayrı. Ya da: “Kendini Akademisyen Addeden Öküz kafalı Kurbağa-lar”

“Kadın dili” adına medyalamamızda bize “kakalanan” aslında resmî yalan-cılık dilimiz. Barbie’ler her Allah’ın günü hakikatleri fotoşoplayarak bize sevgilileriyle ne kadar mutlu olduklarını, kalmaya gittikleri yedi yıldızlı otellerde yaptıkları akrobatik hareketleri, NE KADAR BAŞARILI –MEŞGUL –ZENGİN (Bermuda Bullshit Triangle) olduklarını; üstüne bir de yeni bir “reformist” hareket olarak HAYIRSEVERlikte sinir tanımadıklarını gazlıyorlar.

Diyelim CEO kocanın diğer CEO’larla katıldığı şirket gezisine sonradan zorla eklemelenen karının kaldığı rüküş oteli “büyük âşık tercihi”, can sıkıcı şirket seyahatini “bitmeyen balayı eşittir sönmeyen cinsel tansiyon” diye (zenginin “malı” züğürdün gözünü doyursun diye de) kakalayan KAFA, “Aaa! Ne demek ‘soykırım’, bi kere o zaman o kelime icad olunmamıştı, hem de Anadolu’da o kadar sayıda Ermeni yoktu!” diye bullshit’leyen kafayla AYNI KAFA. İşte burası can alıcı. Yoksa sallasınlar kozmo, kozmetik, kozo-karıkız yalandolanlarını.

Ergenekon İdeolojisi; Reytingler Kraliçesi Amansız Rol Modeli ünvanını kadınlara/ kadınlığa/ özel yaşamına dair her nevi hakikati utanmazca fotoşoplayan/ okkayla para döküp fotoşoplatanlara veriyor.

Tostlarım!

Romalılar! Azizelerim! Kadın Dili’nden girdik, bakın Ergenekon (Askerî Vesayet) İdeolojisi’nin sürümüne doyamadığı Fotoşoplu Barbie Dili’nden–

Çıkamadık ağbi! Çıkamayız öyle kolayca bunca sosyopatın her Allah’ın günü topaçladığı oyunların sahnesinden.

Vivet Kanetti’nin başlattığı Medyada Defne Devrimi var ya: son yıllarda başımıza gelmiş en güzel şey.

Evet! Kadına NEFRET diline hayır!

Ama Nefretlik Kadınların yalan yanlış diline badanalandığımız Türk Medyalaması’ndan ve de berbath sahteci kadın romancılığımızdan “İllallah!” demiş vaziyetteyseniz–

Seray Şahiner’in *Hanımların Dikkatine* kitabının sahiciliği, samimiyeti, dolansızlığı, ıslı ıslıdaklığıyla tertemiz bir şişe kaynak suyu içmek gibi geliyor insanın içine.

Seray’ın kadın “kahramanları” antikahraman: her biri şahane “loser” kızlar. İki elleriyle (bırak CEO’sunu) bir sevgili tutamıyorlar. Errrkek film yönetmenlerimizin gazlamaya doyamadıkları yalandan-kaybeden his özürülü hiyarlar tarafından rezil-i rüsva/ salya sümük edilen kızlar onlar.

Canımı acıttılar. O denli sevdim ki onları. Samatya’da (halen) soluk alıp veriyorlar.

Su gibi aziz(e) ol Seray! Kalemin hep açık olsun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ordu hükümet el ele; Lan Taraf sana ne?

Perihan Mağden 12.01.2012

Ben eminim “Oyumu size vermiştim, yazıklar olsun!” tadında yazılar yazan/ röportajlar veren entellere bakıp/ bakmayıp–

"Fesuphanallah!" çekiyordur Başbakan. "Sizin kışkırık oyununuza mı kaldık lan?!" tadında düşüncelere "dahi" gark olmuyordur.

O denli önemsiz ki/ önemsizdi ki entellerin, liboşların, demokrasi yanlılarının desteği.

"Sayıca" o kadar sıfır nokta sıfır fısır bi şeyler ki onlar–

Şimdi: resmî törenlerde topuk selamını şaklatan, gözlerine bakarak konuşan, Uludere Katliamı'nın bir basit rakam: zayıt olduğunu/ e, o kadar zayıtın Kadı savaşında da verilebileceğini/ hata yapmanın asker de olsalar Allah'ın kullarında kimi zaman kaçınılmaz olduğunu–

Bütün bunları mutlu mesut konuşuyorlardır Genelkurmay'la. E, daha ne istesinler? Sonuç olarak: geçim dünyası! Ve de iktidar tutan parmağını yalar. Önemli olan BU değil mi?

En nihayet seçilmişlerin hükümetiyle, atanmışların, pardon, bize yücelerin ihsan ettiği Göklerin Ordusu el ele, kol kola–

Uludere'yle ilgili söyleyecek lafları yok.

Hayır! Dört saatlik kayıtları izlemelerine gerek de yok.

"Askerleri" çok güzel izah etmişler– dir Başbakan'a.

Ama öyle bir buzdağında yarılma ki Uludere–

İlker Başbuğ'un bile "esasında" ne kadar düzgün bir şahsiyet olduğunu hatırlama, ucundan da olsa hatırlatma fırsatını da sundu Başbakan'ımıza.

Evet, biz Başbakan'ın anti-militarist olma ihtimalini sevmemiştik.

O kadar da uçmuyoruz; gerçeklerden kopmuyoruz.

Biz Başbakan'ın askerî vesayet rejimini sonlandırma ihtimalini sevmiştik.

Elde yok avuçta yok! Ak Parti vasıtasıyla –ne denli düşük de olsa– Ordumuzun kadiri mutlak statüsünden NORMAL demokrasilerde ordulara verilen NORMAL görev alanına çekilme olasılığına gönül vermiştik.

Belki, belki bu iktidar "Ordu göreve!" deme cesaretini (aldığı yüzde elli oya filan bakarak) kendinde bulabilirdi.

"Ey Askeriye! Saydamlaş bi önce. Onca pay alıyorsun bütçeden. Söyle bakalım BUNCA PARA nereye?" diyebilirdi.

"Psikolojik harekât adına site kurmaktan, terör örgütü yapılandırmaya, kapatma davası açtırmaktan, arkamdan bin bir türlü iş çevirmeye yapmadığın madrabazlık yok.

Ayıp denen bir- iki- üç şey var Askeriye!

Bu halk beni seçiyor böylesi oy oranlarıyla. Senin görev tanımını yapmamı ve buna sadık kalmanı temin etmemi bekliyor.

12 Eylül Anayasası'nı çöpe atıp hakikî demokrasiye yaraşır bir anayasayı –en nihayet– halklarımıza sunmamı talep ediyor!" diyebilirdi.

Vardı bütün bunların bir- iki- üç ihtimali.

Ama Uludere'yle gördük ki–

Hayır! Ordu'ya biat bu milletin tabiatında var. Ordu'ya "Gözünüzün üstünde kaşınız duruyor Sayın Ordu. Sizi Uludere'de 'yanıltan' istihbarat nerden geldiymiş" diye sormak–

Bunu beklemek, talep etmek, ümit etmek–

Kendi zengin sınıfını yaratmanın utkusundan başı dönmüş bir başbakandan, yandaşlarına boruyla/ barajla/ köprüyle/ santralle/ konut sektörüyle para akıtmaktan gözü ışımış bir başbakandan–

Çok fazla! Çok fazla!

Düşünün: Başbakan'ın damadının başında "bulunduğu" gruba bir nevî zorla aldırılan, ateşten top gibi sahibinin kucağına atılıp damadın kardeşinin sıfır birikimiyle başına getirtildiği koskoca bir medya grubu–

Önce gariban genel yönetmenlerle sıfıra indiriliyor. Televizyon kanalı bir "ziyan borusu" haline getirilip her ay milyonlarca dolar zarar yazacak durumlara düşürülüyor.

Sonra da Başbakan'ın damadının (sıfır birikim– tecrübe sahibi) erkek kardeşinin muhtemel "millî" görüşçülüğüyle de–

Grubun bulvar gastesinin (*Takvim*'in) "İlker Başbuğ Ergenekon mağdurdur!" lezzetinde manşetlerle, Genelgeçer Medya'nın sulandırmaya/ önemsizleştirmeye/ çarpıtmaya doyamadığı HAYATİ BİR DAVANIN–

Askeriyemizin siyasetimizden EL ÇEKMESİ YA DA ÇEKMEMESİ davası olan Ergenekon Davası'nın orta yerine bir zevzeklik düzeneği, tam da Başbakan'ın damadının erkek kardeşine emanet edilmiş bir grubun bulvar gastesinin manşetinden patlatılıyor!

Giderayak.

Giderayak; zira (muhtemelen) bunca zarar- ziyan/ prestij kaybı/ profesyonel yönetim eksikliği– yoksunluğundan "İllallah!" demiş bulunan Sahip–

Tam da *Sabah*- ATV'yi satışa çıkarmışken.

"Yandaşların" giderek "hicap verici kıvam/ yüz kızartıcı suç" kapsamından değerlendirilebilecek gazeteciliği ("gazetecisizliği" mi demeliyim?) arşı âleme varmışken–

"Başbakan Başbakan! Hastayız sana!" tezahüratları yapmaktan– (Ve YALNIZCA bunu yapmaktan)

Fanatik/ kafayı yemiş/ şikeci taraftar kimliğinden işi harbiden rezilliğe ve "Reklamları izlediniz!" kuşağına bindirmişlerken– O kısım yandaş medya utanmazlığın/ yalakalığın kitabını yeniden yazmışken–

Yetmemiş gibi:

Genelgeçer Medyalama'nın Ergenekon Davası'nı bulandırma temel işlevine "Bekleyin beni! Esas bomba bendeee!" diye bağırarak *Takvim* gastesi–

Hani: Başbakan'ın damadının erkek kardeşinin (olanca kifayetsizliğine aldırış edilmeksizin) BAŞINA konurulduğu grubun bulvar gazetesi–

"Komutanımız İlker Başbuğumuz canımızdır: Ergenekon –handiyse– suikast kurbanımızdır!" şeklinde manşetlemekte HİÇBİR BEİS GÖRMÜYOR!

Başbakan da HiÇ BİR BEİS GÖRMÜYOR Uludere’de ne olup bittiğinin kökenine inmemeyi “tercih” etmekte.

Yeni anayasanın gecikmesi hususunda.

Hakikî Demokrasi’ye geçebilmemiz için atmamız gereken tüm adımların durdurulmuş olmasında–

Büyük bir konsensüs söz konusu. Ordumuzla milletimiz yine (şükürler olsun) el ele. Kucak kucağa. Omuz omuza. Karanlıkta.

Askeriyemiz: kapatma davalarıyla/ psikolojik harekât siteleriyle/ andıçlarıyla/ soğuk ve sıcak savaş taktikleriyle/ Ergenekon yapılanmasıyla kurtulmaya/ def etmeye/ cehennemin dibine yollamaya çalıştığı Ak Parti “iktidarını” kucağına oturtmuş vaziyette.

Vatana/ millete/ medyaya hayırlı olsun!

Ak Partililerin torbaları altınlarla dolsun. Mühim olan buydu. Bu!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her Türk Asker-iyе Yalakası Doğar– Orası Kesin!

Perihan Mağden 15.01.2012

Engin Altan Düzyatan diye bir oyuncu var: Şimdilerin “heart-throb”u (gönüldeşen) o anladığım. Geçen sene “Kadınların En Seksi Bulduğu Adam” filan seçildi yanılmıyorsam.

İki- üç kere filan, sunduğu “Ne Kadar Aptal ve Cahil de Olsanız/ Size Para Kazandırmaya Kararlıyız” yarışma programında OLAY YERİ İNCELEMESİ yapma imkânını yakaladım: Kasabasından kaçan bütün eltiler- görümceler onunla karşılaşabilmek için gelmişler yarışmaya.

Oyunculuk eğitimiyle iyice “toklaştırılmış” sesini konuşturuyor, gereken yerlerde “beyaz dişlerimi gösterir/ düşürürüm seni” düğmesine basıyor.

Amanin kızanlarımız- kadınlarımız nasıl gıt gıt gıdıklarıyorlar bu genç adamın karşısında; nasıl bi gerdan kırıp hoplatıyorlar!

“Yahu kocanız/ dayınız/ bakkalınız- çakalınız yok mu; dönünce Manisa’ya/ Bandırma’ya bunca süte batırılmış etikek’leşmenin hesabını nasıl vereceksiniz ki?!” tarzı gerilim dolu izledim ben kadınlarımızın Engin Altan karşısındaki salınımlarını.

Hakkında TÜM bildiklerim bu izlenimlerden ibaret olan Genç Adam, geçenlerde bir sitenin alıntılacağı mülakat görüntüleriyle çıktı karşıma. “Küplere Binmiş! Sert Çıkmış!” zira.

“Anadolu Kartalları –Part: Orduya Hürmet/ Bombalamaya Reklam” filminde (pek tabiidir ki) başrollerden birini oynamış.

Ve fakat sahiplerinden birinin (diğeri tanımiyorum) Şirin Sever olduğu bu magazin programında bir delleniyor, bir celalleniyor filme dair edilen kelâmlar konusu açılınca! Sanırsın Halit Ergenç’in gölde bir nilüferin üstüne konuşlanmış hiddetli bir kurbağayı gide- giderek daha çok andırdığı Kanunî Sultan Süleyman!

Efendim: dile kolay TAM YÜZ ELLİ KİŞİNİN EMEĞİ varmış! Yetmemiş: ON DÖRT MİLYON lira HARCANMIŞ bu filme! Boru değil; Türk Ordusu'nun katkılarıyla/ know how'ıyla/ denetimiyle yapılmışmış. Kolay mıymış? Ulan Eleştirmen kolay mıymış?

Sıcak evlerinde kahvelerini içerek sinema eleştirmenleri (belki evleri buzz gibi/ belki oralet içiyorlar?) "Bla bla bla" yapmışlarmış. Bu ne rezillikmiş! Sorumsuzlukmuş! Alçaklıkmiş! Düşüncesizlikmiş!

Engin Altan Düzyatan "Bla bla bla" deyip/ kahve içen eleştirmen taklidi yaparken harbiden "Bi daha yap! Nolar nolar bi da yap!" diye öyle bir gıdakladı ki Şirin Sever–

Dehşetler içinde kaldım korkudan.

Ve fakat o yalnızca "antreymiş"; daha salona buyur edilmemiştir! Meğer.

Şirin Sever'in adını bilmediğim program partneri bey atılıp "O eleştirmenlerin maaşından kesilmeli paralar!" Buyurdu. "Otuz yıl- kırk yıl ödesinler de akılları başlarına gelsin!"

Şimdi: filmin maliyeti olan ON DÖRT MİLYONU gariban Türk eleştirmenlerinin cümlesi, dört yüz- beş yüz yıl boyunca her gün film eleştirisi yazsalar denkleştiremezler –orası kesin.

Ben bu tarz filmleri fevkaladenin fevkinde sıkıcı/ fuzulî, ayrıca siyaseten yanlışçı telakki ettiğim için, eleştirilerini dahi okumuş değilim.

Ama densiz Türk Sinema Eleştirmenleri "Filmde çatışma yok!" filan gibi son derece rasyonel eleştirilerde bulunmakla kalmamış (burada "Tanrıların Gazebosu Part-18"de başrolü hak eden bir rol kesiverdi Düzyatan) BİR DE (evet! şimdi soluklarınızı tutun) FİLMİN SONUNU YAZMIŞLAR!!

Yurt Dışında bunun cezası: müebbetmiş, enjeksiyonla idam, gaz odasında son yemekmiş! Handiyse bu kin ve intikam tramvayına atladılar Engin Altan'ı sağırlama gayreti içinde program sahipleri. Özellikle "bey" olanı. Yahu: bir Türk filmi taş çatlasa altı haftada "kotarıyor". Altı haftada YÜZ ELLİ kişinin (kutsal) emeklerinin karşılığı olan para (meblağ) nedir ki: Eleştirmenler bu kutsal ineğe tükürmüş muamelesine layık görülüyorlar? İki birde?

Oysa o on dört milyonla diyelim fiberoptik fabrikası kurulsaydı, ya da (askerî) bot imalathaneleri açılsaydı yurdun dört bir köşesinde binlerce işsize hayat boyu iş imkânı sağlanırdı. Sorun BU MUDUR YANİ?

Türk Filmlerine gidip de elleştirme cüretinde bulunan her eleştirmen/ köşeci "tüyü bitmemiş yetimin biberonunu kıran hain yılan" muamelesine müstahak görülüyor fantastik bir biçimde.

Oysa tavuk fabrikası kuran herhangi bir müteşebbis her nasıl başkalarını suçlama hakkını bulmuyorsa/ bulamazsa, paracıları okkalamak için *Fetih/ Gora/ İvedik* ya da *Top Gun San* filmlerini yapan, bunu tercih eden yatırımcı da "Vay sen benim kutsal ineğime nasıl tükürürsün?!" havasına girmekten vazgeçmeli.

F16'larla uçmanın zevkini yudum yudum yaşamakla kalmıyor ayrıca bu oyuncular BU filmle: Aynı zamanda Türk Silahlı Kuvvetlerinin yüzüncü yılı şerefine yapılan bir- iki- üç nevi bir Türk Militarizm reklam filminin, gönüllü neferleri olarak siyasî tercih DE yapmış oluyorlar.

Bakınız: daha pek yakın zamanda Uludere'de geçimini temin etmek için sınır kaçakçılığı yaparken bombalanarak her bir parçaları bir başka kayanın ardına saçılan gencecik Kürtler'i katleden şanlı Türk Ordusunun/ muhteşem Türk Pilotlarının reklamını DA yapmış oluyorsun sen (başrolünü taçlandırdığın) *Anadolu Kartalları* filmiyle.

"Lear jet'ler İLK KEZ bir filmde kullanıldı. Bizim filmdeki hava çekimleri, dünyada daha yapılmadı," diye (yarı) bilinçsizce övünürken, otuz beş yıldır bitirilmeyen bir iç savaşın taraflarından birinin hem kutsamasını/ goygoyculuğunu/ fan'liğini yapıyorsun–

Hem de: "askerî demokrasi" modelinden (anayasasıyla/ andıçlarıyla/ şeffaflaşmayı reddiyle) BİR TÜRLÜ "normal demokrasiye" (bildiğimiz: Avrupa standartlarında bir demokrasiye) geçmemize razı olmayan–

Hakiki Demokrasiye kavuşamamamız için yaptığı ayak- el ve bomba oyunlarının sonu gelmeyen–

Gücünün devamlılığını temin edebilmek için (damarlarındaki kan kadar) muhtaç olduğu bir iç savaşı BUNCA YILDIR inatla/ sebatla/ azimle ve her türlü manipölasyonla sürdüren bir Askeriye'nin REKLAMINI YAPIYORSUN.

Farkında mısın?

Ayırında mısın?

Amerika'da DAHİ artık (yirmi yıldır filan) *Top Gun*'lar/ *Mun*'lar yapılmıyor. Yapılamıyor.

Bunca yıldır bunca cana mal olmuş bir iç savaşın sürdüğü/ sürdürüldüğü topraklarda, sen kalkıp Türk Ordusunu, Türk Jetlerini kutsayan/ yücelten/ arzu nesneleştiren bir filmde başrol oynuyorsan–

BARİ "filmin dramatik kurgusundaki eksikler" diye bisküvi geveleyen Türk Eleştirmenlerine tahammül ediver küçük kardeşim.

"Her Türk asker (yalakası) doğar!" sözü yerden göğe doğru hakikaten.

Ve militarizm bağımlılığının/ askeriye sevdalılığının bu denli "masum", "hoş görülür", "sevilesi" bulunduğu Bu Topraklarda NE desek boş!

Ne yazsak nafile!

Beyhude!

Fuzuli.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çirkin ve Kalabalık Ülkem! Bi tek Atan mı güzel?

Perihan Mağden 21.01.2012

Ne tuhaf bir ülke *değil* mi Değerli Okur; Hrant Dink "kararının" akabinde, en manalı lafı Azmettirici ediyor.

Yasin Hayal cezaevine götürülürken "Bu karar Türkiye'nin çirkinliğini gösteriyor!" diyor.

Aynen katılıyorum.

Bu Anayasa'yla hukuk olmaz, bu hâkimler savcılarla (en son gelen savcıyı tenzih ederim) adalet olmaz, bu mantaliteyle hakiki demokrasi olmaz. Bunlar yalnızca uzak birer ihtimal olur.

Eşeğin önüne bir sırığın ucunda bağlanan havuçlar gibi; adalet ihtimalimiz olur, hukukun işlemesi ihtimalimiz olur, hakkın yerini bulması ihtimalimiz olur, hakiki demokrasiye kavuşma ihtimalimiz olur –o kadar.

Bu çok düşük ihtimallerin gerçekleşebilmesi umuduyla, havuç bağlanmış sopanın ardından koşar dururuz. (O da: koşanlarımız.)

Yolda taşlara ayağımız takılır, düşer dururuz.

Başımızı vurur, kanar dururuz.

Hrant Dink örgütlü suikastının arkasında yüz yıllık Teşkilat-ı Mahsusa geleneği var; yabana atmayalım! Takdirle, şapkamı çıkartıyorum. Sütten çıkmış ak kaşıklandılar. Bir kez daha. Gözlerimizin içine baka baka. Okumaktan, düşünmekten, tekrarından bunalmışsınızdır –haklısınız.

Ama bu kalemden, bu davayla ilgili son kez, şu verilere bakalım: Hrant Dink'i ölüme götüren mesele, yani ona dair (baş belası Ermeni'ye dair) bardağı taşıran damla, başında olduğu AGOS aracılığıyla Sabiha Gökçen'in–

Yani medarı iftiharımız, göklerdeki kızımız, Atatürkümüzün manevi kızı Sabiha Gökçen'in Ermeni olduğunun ilanıdır!

O Sabiha Gökçen'dir ki Baş Kumandan Babasının kızı olduğunu Dersim Katliamı esnasında Alevilerin, Kürtlerin üstüne bomba yağdırarak kanıtlamış, harikulade bir evlatlıktır.

Ne acayip topraklar değil mi? Soykırımla soyu sopu kırılmış Ermenilerden öksüz ve yetim kalmış bir kızı evlat edinip onu başka azınlıkların üstüne bomba yağdırtmak üzere "yetiştiriyorsun".

Gelelim Gerçeküstücü Kanatta cereyan edenlere:

Atamızın kızı töhmet altındadır!

Genelkurmay "durumdan" (hiç bitmeyen) vazifelerinden birini çıkartır, zehir zemberek bir bildiri kaleme alarak, aba altından ve üstünden sopayı gösterir: Ermeni'yi işaret eder!

Operasyonel gazete *Hürriyet*, bildiriden önce devrededir: AGOS'ta çıkan haberin yurt sathında duyulmasını sağlamış, böylece Şanlı Genelkurmayımızın ağırlığından yenmeyen bildirisi çıktığında "Nerden çıktı bu bildiri?" denilmesine mahal bırakmamıştır.

Hürriyet-Genelkurmay ikilisinin şeytan üçgenine dönüşebilmesi MİT'in devreye girmesiyle gerçekleşir. İstanbul Vali Yardımcısı Ergun Güngör'ün makamına çağrılan Hrant Dink; Özel Yılmaz ve Handan Selçuk adlı iki MİT görevlisi tarafından tehdit edilir. "Ayağını denk almalıdır!"

Hrant Dink köşe yazılarından naklen bütün başına gelenleri anlatmakta, suikastına giden kısa ve ince yolda olanları bizlerle teker teker paylaşmaktadır.

Yüce Devlet, Hrant Dink'in hedefe oturtulması, isminin dev bir çarpıyla işaretlenmesi için yeni bir planı devreye sokar: Yıllar önce yazdığı bir yazı YORUM HASTALIĞI ile, meşhuur 301. Madde "kapsamında" soruşturulmaya başlanır. Herrr şey, yoruma sonuna kadar açıktır!

Aa, tabii ki Hrant Dink Türklüğe hakaret etmiştir! Gazete manşetleriyle olay köpürtülür. Hrant Dink'in mahkemesi (sonradan hiç de sivil olmadıkları ortaya çıkan) "sahte sivil" örgütler tarafından basılır. Keringşiz, Yıldırım, Erenerol benzerleri yırtılarak Dink'i hedef tahtasının orta yerine gererler.

Ama iki MİT ajanının tehdidi kadar mühim tehdit, bizzat Veli Küçük "kumandanımızın" teşrif ederek Dink'in "Türklüğe hakaret" davasını "şereflendirmesi", yani Dink'i işaret etmesidir.

Genelkurmay- MİT- *Hürriyet* Gazetesi, Veli Küçük ve de "sivil" örgütler kisvesi altında derin örgütler: Şeytan Üçgeni beşgenleşmiştir.

İş, birkaç "milliyetçi" çocuğa Dink'i "hallettirmeye" kalmıştır.

Sonrasını biliyorsunuz.

Hepimiz öncesini, sonrasını: tamamını biliyoruz.

Bilip de bir türlü anlayamadığımız Vali Yardımcısı Ergun Güngör hakkında olsun, iki MİT görevlisi hakkında olsun hiçbir işlem yapılmamış olması. (Ha, zaman aşımı!)

Trabzon Emniyet'inden Yasin Hayal'in ağbisi Osman Hayal'i açık ve seçik işaret eden bir ihbar geldiği halde, İstanbul Emniyet'in bu konuda hiçbir şey yapmamış olması.

O denli ki: sonradan "A, biz gidip aradık, baktık; yoktu" dedikleri raporların yalan çıkmış olması! (Raporda yazılan saatte raporda ismi geçen görevliler başka işler yapmaktaymış.)

Dink'in öldürüleceğine dair Trabzon Emniyet'inden gelen resmi yazının işleme konulmamasının bir numaralı sorumlusu olan dönemin (istihbarattan sorumlu) İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şammaz Demirtaş'ın adının hemen hemen hiçbir yerde geçmemesi.

Ailenin başvurusunun değerlendirilmeyip (dönemin) İstanbul Emniyet Müdürü'nden Vali'sine HİÇ BİR YETKİLİDEN HESAP SORULMAMASI. Hepsinin terfi ettirilmiş olması!

Mesela: Şammaz Demirtaş hâlihazırda Uşak Emniyet Müdürü!

TİB kayıtlarının mahkemeye ulaşmasının yıllar ve yıllar almış olması! Osman Hayal'in cinayetdeki katkı maddesinin ve olay mahallinde bulunan- görülen diğer şüphelilerin bir türlü araştırılmamış- soruşturulmamış, aksine görmezden gelinmiş olması!

Bütün bunlar cümlemizin adalet kavramını çökerten gerçekler.

Cinayet işlendiğinde jandarmanın muhbiri olduğu, kesin olan, hem jandarma hem polise muhbirlik yaptığı ortaya çıkartıldığı için polisin ıskartaya çıkarttığı Erhan Tuncel'in, ısrarla jandarmanın işin ne kadar da içinde olmadığını savunması, hemen tüm haberlerde (olay esnasında jandarmanın adamı olduğu halde) POLİS MUHBİRİ olarak (ısrarla) anılması –Herneyse Erhan Tuncel beraat etti; jandarmayla yakın alâkasını bunca ısrarla örtmesinin güzel bir karşılığı olmalı.

Sürekli Ertuğrul Özkök'le kış kışa/ baş başa dolanan/ kankalığa doyamayan; bir zamanlar takma isimle sitesine yazılar yazdığı (a! "siyasi" içerikli değilmiş yazdıkları) Soner Yalçın'la Salomanje toplantılarının baş Pişekâr'ı olarak geyiğin dibine vuran Ahmet Hakan'ın–

Şimdi kalkıp (Yıldız Tilbe'nin "Kürdüm işte; zoruna mı gitti?" cevabından ilhamla) "Ermeni'yim işte; zoruna mı gitti?" lafını (üstelik twitter bahislerine filan girerek!) *CNN Türk* ekranındaki programında haykırması olsun–

Son yürüyüşe katılıp "Ermeni'yim! Beni vurun!" diye "kahramanlığın" broşürünü "dağıtması" olsun–

"Birkaç gencin heyecanlanmasıdır; anlayalım, empati yapalım", zırvalarıyla "operasyonel" gasteciliğin İncil'ini kaleme almış bulunan Ertuğrul Özkök'ün unutulmaz eserlemeleri olsun–

"Bu çocuklar Yalnız Kurtlar! Örgüt bağlantısı söz konusu olamaz. Bunları anlayabilmek için Amerikalı Filan Feşmekân'ın Yalnız Kurtlar Teorilemesini benim gibi okumuş olmanız lâzım," tadında yazılar kaleme almış bulunan hırçın "muhalif" Ruşen Çakır olsun–

Önce: Hrant Dink'i cinayete götüren ideolojik yapılanmanın, köşe yazılarının, manşetlerin, sonra da suikastın HAKİKİ AZMETTİRİCİLERİNİN ortaya çıkmaması/ çıkarılmaması için (cansiperane siper olan) Askerî Vesayet Rejimi Bağımlılarının yıllardır çalıştırdığı sis makinelerinin görülmesi- teşhis edilmesi ve *doğru* etiketlenmesi lâzım.

Hrant Dink'i İstanbul Vali Yardımcısı'nın odasında tehdit eden MİT görevlisi Özel Yılmaz'ın (ismi de süper –diil mi?) Ergenekon sanığı Bedrettin Dalan'ı "uyararak" yurtdışına kaçmasını temin etmiş olan "görevli" olduğu minik bilgi notuyla, bitiriyorum.

"Ergenekon ihtimali" demiyorum; "Made in Ergenekon- Made by Ergenekon Kafalar!" Hiçbirimizin kuşkusu yok; onların da utanması –diyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalan Babalar/ Yalandan Dünyalar

Perihan Mağden 22.01.2012

Salı günü *Taraf*'taki ilk yazısında Yelda (Eroğlu) konuya dolanmıştı gerçi. Yılmaz Güney'in kızı babasıyla hesaplaşmamışmış yaşarken; e, şimdi Ayşe Arman röportajlı filan kitabıyla, sorununu çözecek.

Yelda'nın hiç de sıradan olmayan (tam tersi) yazılarının: "Sıradan Okur"un bir hasstası olarak, bu gazetede çıkmaya başlamış olmasının içime ne kadar iyi geldiği duygusunu da, paylaşıvereyim sizlerle.

Şimdi bu "babacılık" beni harbiden illet eden bir bağımlılık Sırasız Okur. Hele yurdumuz kadınlarının yüzde seksen beşini pençelerinde gönendiren "babacı kızlık", hani gözüm değmesin diye içimde şemsiye açacağım mevzulardan.

Anneyle sorun sahibi olmayı (nurtopu gibi), hayatını anneyle didişerek/ itişerek geçirmeyi anlamakla kalmıyorum, bir ömrü de nerdeyse öyle geçirdim. Bütün romanlarımın konusu da elhak, bu sayılır: Anneyle (burdan postalanarak alemle) hesabını görememe. Halledememe.

Dişe diş. Göze göz.

Taşş gibi (çatılmış) Oedipus Kompleksi teorisine karşılık, Freud'un nerdeyse ayıp olmasın/ tahteravallinin karşısı bomboş kalmasın diye çattığını/ tam da ekleri tutturamadığını düşünmüşlüğü ve hatta yazmışlığı vardır Elektra Kompleksi'ni.

Ve fakat teorilemeler denizine cevizden kaygımızla açılmak yerine, Gülse Birsell'in yeni dizisi *Yalan Dünya*'nın özellikle ordaki nerdeyse varolmayarak kartopulanan baba figürünün beni gark ettiği düşüncelere bodoslayayım.

Bir kere *Yalan Dünya*'yı çok başarılı/ çok eğlendirici/ iç açıcı ve de incelikli bulduğumu anında; belirtiyim. Yine yeri gelmişken (Bu Yazı da bir nevi Yeri Gelmişler Meyhanesi, pardon, Yazısı'na döndü) ne Telesiyej'i, ne de Ramazan Rasim'i (pek tabiidir ki) yazmadığımı, böyle bir "algılamanın" (bir şaka uğruna) çok sevgili iki arkadaşımın emeklerini çalışırmışım hissiyatını, ruhumda yankı yankı yazganlattığını–

Gülse Birsell'in daha önceki dizisinde (*Avrupa Yakası*) Gazanfer Özcan'ın ancak onun gibi Allah'ın aktör olması için yarattığı müthiş doğal ve acayip iyi oyuncuların bu denli hakikileştirebileceği evhamlı, pimpirikli, tutumlu, sağduyulu, müdahaleci ve tam anlamıyla (CHP tipi) muhafazakâr babayı–

Bu dizide Altan Erkekli'nin canlandığı: tam da ne olduğu anlaşılmayan, gelgitli, tutucu, muhafazakâr, otoriterimsi, biraz da acınası baba ikame etmiş durumda.

Her iki babanın ortak özelliği bence (aynen CHP gibi) "acınası" oluşları. Ama dışarıdan bakan biri onları öyle değerlendirebilir. Bu iki baba figürünün evin içinde astığı astık/ kestiği kestik bir konumları da var. (Yine aynen CHP gibi)

Yani hep son söz onlara veriliyor. Bu bir "veri": bir zaruret. Hep "onların" evi yaşanan mekânlar. Eşler/ çocuklar/ torunlar/ damatlar: her kim söz konusu ise o evde yaşayan, bir çeşit "sığıntı"/ "eklenti" konumundalar. (Ya da bitmeyen bir "öğrenci" –öğrencilik hali.)

Bu babaların bu denli pasif/ anal retantif/ basiretsiz/ pısırik/ empotan (ruhen) halleriyle, evdeki esasında dedikleri dedik çaldıkları düdük konumları çok mühim bir çelişki.

Zira "Lan, bu bücük babaya mı bunca boyun eğme?!" oluyor mütemadiyen insan.

Evet! Bu cücük/ bu kafası iyi çalışmayan/ hiçbir zaman da iyi çalışmamış/ taş taş üstüne koymayıp yalnızca ona "devredilenleri" (miras kalanları) hastalıklı bir elisıklıkla muhafaza etmiş olan bu babaya! Aynen.

Babanın bütün yetersizliğine/ çaresizliğine/ kısırlığına karşı sesli ve sessiz olarak, her daim devvv harflerle verdiği mesaj şu: BURASI BENİM EVİM –BENİM HÜKÜMRANLIĞIM.

Bu yüzden bu babaların diyelim bir Ahmet Necdet Sezer'i, Kılıçdaroğlu'nu, Allah rahmet eylesin Bülent Ecevit'i NE KADAR andırdıklarını sizlere tarif edemem.

Bu kifayetsiz/ modası geçmiş (hiçbir zaman da gelmemiş) inatçı ve pasif agresif babaların, memleketimizin CHP'ye bağlı kemik tabanının babalarıyla olan yakın alâka ve münasebetlerinin hülâsası olduğuna eminim.

Evde babaya sürekli yalan söyleniyor.

Özellikle *Avrupa Yakası*'nda Aslı da, ağbisi de babaya mütemadiyen yalan söylüyorlardı.

Eşler de öyle: Bu anal retantif adamları pıspışlayıp esasında bildiklerini okuyabilmek için eşler, su içer gibi yalan söylüyorlar.

Damatlar, torunlar, komşular, herkes birbirine mütemadiyen yalan söylüyor. Ve bu kronik yalancılık, hakikatlerle yüzleşip O EVden gitmek yerine/ onca seni bebekleyen/ küçülten/ rezil eden "pozisyondan" vazgeçmek yerine; burjuva rahatına/ konforuna yapışıp evin, mütemadiyen yalan söylemek! Öyle idare etmek. Sürüklemek, sürünerek.

Adeta Türk Burjuvaların aile dinamiklerinin özeti!

Aynı zamanda kemik CHP tabanının Askeriyemizle olan "Babam ne eylese güzel– doğru– iyi eyler. Ben onu sorgulayamam. Yapışırım paçasına" iptilasının da, özeti.

On yıllarca kafamızı diden EN GÜVENİLİR KURUM YÜZDE DOKSAN DOKUZ NOKTA DOKUZ İLE ORDUMUZ! anketlerinin–

Bütün o Cumhuriyet bayramını kutlamıyorlar ha!/ on dokuz mayıs gerzek törenlerimizi yedirmeyiz/ on kasımı neden on kere yapmıyoruz vs. vs. krizlerinin–

Bu ailelerdeki tamamen yalan –dolan ve baba, babaya da babası tarafından enjekte edilmiş ”Bu evin sahibi benim! Beğenmiyorsan çeker gidersin” ”subliminal”: bir an bile beyinlerden alt yazılarla geçirilmeden edilemeyen mesajın egemenliğinin sonu yok. Hakikaten sonu yok Değerli Romalılar!

Zira, çocuklar güdükleştirilmiş. Hiçbirinin o evlerden (ve de beklenen miraslardan) çekip gidecek hali/ gücü/ mesleği/ onuru/ kaburgası yok.

Diyelim *Yalan Dünya*’daki (Beyaz’ın çok büyük bir başarıyla canlandırdığı) Rıza da aynen babasının işini/ bayrağını/ düzenini devralıp anal retantif bir baba adayı olarak kendi ailesini kurmanın peşinde.

HEP babanın işinde çalışıyor oğullar/ damatlar. Gerçek anlamda işleri yok.

Gerçek anlamda kimlikleri olmadığı gibi.

Babaya mutlak bağlılık ve beş– yedi yaş çocukları gibi yalnızca vızıldanıp, palavralarla teneffüs çalma hali. Bütün varoluşları bundan; bu sülük babaya bağımlı halden ibaret.

Bu ”oğullar” aynı zamanda Cumhuriyet Bürokrasisinin ”neferlerine” de bire bir benziyorlar.

Subaylarımız, öğretmenlerimiz, hâkimlerimiz, savcılarımız, bürokratlarımız, diplomatlarımız; alın hepsini, Gülse Birsiz dizilerindeki evlatların yerine koyun.

Tüm o anal retantif babaların yerine de onları ”yetiştiren”: sığıntı pozisyonunda sonsuza dek ”kendi” evlerine yerleştiren Türkiye Cumhuriyeti okullarını koyun, ordusunu koyun, bakanlıkları koyun, hukuk ”sistemini” koyun–

Pasif agresif/ babaya ASLA baş kaldırmayan/ hayatı yalan –dolan üstüne kurulu/ bir türlü ergenlikten erişkinliğe geçemeyen milyonlarca adam/ kadın. Hâkim/ savcı. Amiral/ büyükelçi. Mübaşir/ memur.

Babacı kızlar. Babacı oğlanlar.

Hepsi babalarının evinde her daim göze girmeye çalışarak yaşayan birer ”sığıntı”.

Kendi evlerine çıkmaktan aciz ”arrested development” vakaları.

Babanın ödediği faturaların/ ısıttığı evin/ donattığı sofranın mutlak bağımlıları.

Zavallılar!

Ve fakat yeri gelince Dışarıdakiler’e (Babanın talimatları uyarınca pek tabiidir ki –gaipten de alırlar o talimatları!) zulümde sınır tanımayan korkutucu Zalimler!

Bu memleketin Babaları. Ve onların oğulları. Kızları.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir jet pilotu olarak Karolin Fişekçi’nin şöhret sergüzeşti

Salı gecesi kanallar arasında zıplarken karşıma *Teke Tek*'te Fatih Altaylı'nın karşısına oturmuş, döktüren Karolin Fişekçi çıktı.

Dayanamadım, ömrümde ilk kez *Teke Tek*'i izledim. Bu müthiş hizmetinden dolayı Fatih Altaylı'ya teşekkürü borç bilirdim. (Bu cümleyi yazarak ödemiş oldum!)

Faltaylı'nın "genel bilmemesi" olduğu dönemde *Sabah* gazetesinde attırdığı "Havaalanında yapayalnız" tadında Nobel barış ödülünü alan İranlı aktivist binlerce kişi tarafından karşılanırken bizim Nobelli Orhan Pamuk'un nasıl da TEK BAŞINA havaalanlarına gelip gittiğine dair harikulade yalnızlaştırıcı manşetleri vardır.

Hele "NE YANİ KORUNMUYO MU BU ADAM?!" diye yine manşetten feryat figân edip Pamuk'un çalışma dairesini (handiyse posta adresini vererek) fotoğraflattığı büyük "eseri" ise, çıkış tarihinden başlayarak yazarın kendi memleketinde polis korumasıyla yaşamasını/ yaşatılmasını ZARURİ kılması açısından, mühimdir.

Ayrıca şimdiki gastesi *Habertürk*'te "Moda Polisi" adlı bir köşe açtırdığı ve Faltaylı'nın iddiasına göre "haber getireceği vaadiyle kandırılıp" banka hesabına on binlerce lira para yatırdığı bir hanım kızımızla olan (şok! şok! şok! eşikle birlikte açtığı) davası, halen devam etmektedir.

Bu hanım kızımız (aynen Fişekçi gibi) Faltaylı'yla "ilişki" yaşadığı, bu yüzden de onca parasını (marka çantalar filan da aldırtıp) hortumlayabildiği gibi iddialarının yanı sıra, iş yerindeki (golf sahası büyüklüğündeki) odasında Faltaylı tarafından golf sopasıyla (!) dövüldüğü gibi ifadelerini de, mahkemeye vermiş vaziyettedir.

Yani Fişekçi'nin diyelim Saba Tümer'in programı gibi "banal" programlar yerine (herrr konuda o kadar çok teklif alıyormuş ki!) Faltaylı gibi "ciddi" bir habercinin, *Teke Tek* gibi "saygın" programını tercih etmesi; hakikaten takdirlere şayandır.

Özellikle Pamuk'un avukatı aracılığıyla yolladığı "Sus kadın! Yoksa naporız billa" konulu ihtarnamesinin hemen akabinde!

Reha Muhtar *Vatan*'daki doyumsuz köşesinde "Bak kardeşim" ruhuyla yazılmış, ünlü bir erkeğin ün peşinde arsız kadınlarla NASIL baş edebileceğine dair bir tavsiye yazısı kalemlmişti. Heyhat! arkasını getirmedi.

Ben Pamuk'un yerinde olsam avukatımla ihtar çekmek gibi (dünyada eşi benzeri ilk kez görülen) ve belli ki Fişekçi'yi daha da azdıran yöntemlere tenezzül etmek yerine, bu mevzularda muhakkak bir ordinaryüs prof. olan Muhtar'a müracaat ederdim. Harbiden.

Gelelim Fişekçi'ye. Aşağı yukarı iki ay içinde röportaj vermediği zamanlarda, sitesinden filan cevap yetiştiren bu "dünyanın en seksi sanatçısı" kızımız ESASINDA hiç konuşmadığı, konuşmak istemediği, konuşmaktan yorgun düştüğü, ama niye konuşmaması gerektiğini anlamadığı, konuşkan/ açık sözlü/ esprili/ abartıya meraklı olduğu, "Orhan arayıp söyleseydi" konuşmamış olacağı, belli bir süre zaman tanıyıp sonunda konuşmaya başladığı gibi–

Mütemadiyen konuşur: röportaj/ demeç verir vaziyette olduğu halde, bu konuda bile (yani konuşmak ya da konuşmamak kadar basit bir konuda BİLE) bir çelişki yumağı olarak, bu defa ekranlardan önümüze yuvarlandı.

Hakikaten Fişekçi'nin kuşağından bir ağızda 8-10 sanatçı sayabileceğim halde (zira o Bedri Baykam dışında kimsenin tanınmadığı kanaatinde) ismini ben ömrümde ilk kez alışveriş merkezi fotoğraflarının "patlamasıyla" duydum.

Zaten karma sergiler, Amerikan Hastanesi salonunda bir solo gibi, hiç kimsenin ciddiye alamayacağı bir sanatçılık geçmişi var. Ancak bu kat'ı surette "kötü bir ressam" olduğu anlamına gelmiyor. Pembe silikondan

topunu çok beğendim ben, mesela. Resimlerini ise (canlı olarak) görmek lâzım.

Ve fakat ün kazanmaya feci derecede aç ve açık bir şahsiyet olduğu ortada. Pamuk'la olan ilişkisinin pimini çekerek, açlığından ölür görüldüğü, on beş dakikasını elde ettiği de muhakkak.

Fişekçi'de bence ilginç ve tatlı olan yan bu: bir jet pilotu gibi kendi rezaletine yol alması! Bindiği dalı kesmesi! Yediği kaba tükürmesi! Kaybetmeye (üstelik güle oynaya) oynaması!

Zira Faltaylı'nın karşısında alabildiğine "calm and connected" (sakin ve bağlantılı) bir portre çizerek, çok yumuşak ve hoş bir üslupla konuşup düzenli aralıklarla gülümseyerek verdiği mülakatın sonlarına doğru "Peki Orhan Pamuk sizi arasa yine onunla birlikte olur musunuz" sorusuna verdiği cevap hem aydınlattı (bu kadının kim olduğu hususunda) hem de feci üzdü beni.

Evet! tekrar birlikte olurmuş Karolin Fişekçi Orhan Pamuk'la! Yani onunla bir itişme vesilesi- bir aşk ve tutku tahterevallisi- "pasyon"da her şey mubah kafasıyla da yediği bu herzeleri; ortaya çıkıyor bu cevabıyla. Ve bir bindiği dalı kesme üstadı olduğu da!

Fişekçi en kapsamlı/ müthiş röportajını Gülenay Börekçi'ye verdi (*Habertürk*'te) ve de orda hakikaten korkunç laflar etmiş vaziyette Kiran Desai'ye. (Sonraları frene bastı Esas Kadın'a giydirme hususunda.)

O röportaj ve daha sonra verdiği üç röportaj derinine okunduğunda Booker ödüllü bir Hint Entelektüel Prensesi olan Desai'den (bir türlü) ayrılamayan Orhan Pamuk'u beyaz atına atlayıp bu röportajlarla (Desai'yle ilişkisini geri dönüşsüz biçimde yaralayarak) KURTARMAK isteyen bir şövalye de söz konusu, inanın.

Uyuyan Güzel'i (Orhan Pamuk) Kötü Peri'nin (Kiran Desai) lanetinden kurtaracak, atının terkine attığı gibi kendi ülkesine götürüp sonsuza dek onunla mutlu olacak!

Orhan Pamuk'un hinoğlu hin/ kaçın kurası/ 60'larında bir adam olduğunu nasıl da görmezden gelen hedefe kitli bir jet pilotu yaklaşımı var Fişekçi'nin tutumunda! Bu yüzden bu ilişkide Kurtarıcı'nın/ Prens'in/ Maço'nun/ Penis Sahibi'nin kendisi olduğuna dair göndermelerinin hiçbirisi yanlış değil.

Yalnızca bu illüzyonu onunla birlikte (muhtemelen bir nevi) yaratmış olan "sevgilisi" Orhan Pamuk'u hiç tanıyamamış/ okuyamamış olduğu gerçeğinin kayalarına toslamamakla kalmıyor Fişekçi-

İnanın bana; gerçekliğe dair HİÇ AMA HİÇBİR KAYAYA inatla/ azimle/ kararlılıkla toslamıyor. "Henüz ilişkinin bitmediğine" dair tuhaf inancı; ve evet! Pamuk onu ararsa birlikte olmayı kabul edeceğini (hiç incinmemiş! aldrış etmemiş! utanmamış! üzülmemiş!) söylemesi, bende Fişekçi'nin üç dörtlük bir kadın sosyopat olduğu kanısını güçlendirdi.

Bir arkadaşımın dediği gibi: hakikaten artık sosyopatlık norm oluyor, hakikatle bağlarını koparmamakta ısrarcılar mutlak bir azınlığa/ mutsuzluğa mahkûm yalnızlara dönüşüyorlar dünyamızda.

Seksekte adımlarını sayan bir kız çocuk gibi her iki-üç cümlede sonunda ısrarcı/ çapkın/ tatlı gülümsemesi, sağ gözüyle sürekli bir kamerayı/ kendi görüntüsünü/ aynayı filan takip ederek mütemadiyen saçlarıyla oynaması filan-

Oldukça sıkıcı ve korkarım sığ biri olmasına rağmen, kendini deli/ cesur/ mühim sanatçı olarak görmesi, boza-salep serisinin (tamamiyle "oral" portreler) a! yanlış ve pornografik "yorumlanmasının" onu şaşırtması, "tatlısu Ermenisi" konulu ortaokul ikinci sınıf kompozisyon ödevinin "bu" ilişkinin başlangıç asfaltı olması-

"Mahmutpaşa Tracy Eminî"nden öteye gidebilmesi için HAKİKATEN yürekli ve bağlantısız olmasını ve pek tabiidir ki aşk oyunlarını oynayamayacak/ pasyon ihtiyacını asla karşılamayacak fevkalâde ünlü adamlar yerine, rol modeli Tracy Emin gibi Türk balıkçılarla filan takılmasını tavsiye etmeyerek, bitiriyorum.

Zira tavsiye- ötesi birine benziyor Fişekçi. Kendi yankılaması dışında söylenenleri duymayan. Duymayacak.

Hem ben kim, tavsiye vermek kim?

Sosyopatın dostu da/ akılvereni de diğer sosyopatlar oluyor/ olmalı muhakkak ki Sosyopatlar Dünyası'nda.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Umudunu kaybetmek davası

Perihan Mağden 29.01.2012

Başbakan Ahmet Altan'a otuz bin liralık "manevi tazminat" davası açmış.

Bana açmış olduğu yedi bin beş yüz'lük davaya girmiyorum bile. Girin okuyun bir kez daha. O yazıya: "Yok artık Sayın Başbakan" yazısına dava açabilmek için insanın yalnızca en yumuşağından, efendisinden eleştirilere dahi tahammülsüz olmasından da öte—

Hayal gücünün çok geniş olması filan gerekiyor. O denli dava konusu edilemeyecek ölçülülükte/ biçililikte bir yazı. Yazıydı.

Ahmet Altan Uludere mevzuundaki "tepkisizliği" yüzünden (ne kadar temkinli takılıyorum, görüyorsunuz) eleştiriyordu Başbakan'ı.

Eleştirinin hiçbir dozuna tahammülü yok.

Medyanın yüzde yetmiş beşi, ona alkış tutmaktan avuç içleri acıyanlardan ibaret.

O hale geldi. Getirildi.

Yine de yetmiyor Başbakan'a.

"Gözünüzün üstünde kaşınız var" düzeyinde bir ifade "özgürlüğü" dahi, canını sıkıyor olsa gerek.

Ânında dayıyor davayı!

"Gözümün üstünde kaşım mı var, alnım mı; bu benim bileceğim iş. Sana mı kaldı?" çizgisi. Süper!

Bu davaların önemi yok.

Başbakan açar, "emir demiri keser" yargı insanları da takır takır kabul ederler.

"Yahu artık BU yazının neresi davalık?" diyecek halleri yok.

Öylesine karaya vurmuş/ her daim kayalıklara oturtulmuş bir hukuk sisteminden söz ediyoruz.

Asıl mühimi Hrant Dink davasının, "Örgüt olduğuna dair kanıt bulunamadı," kararı ortada.

Bütün o Terörle Mücadele Kanunu adı verilen “yorumlardan yorum çek” sabukluklar nedeniyle içeri atılı atıliverenler ortada.

Tutuklu yargılama iptilası, ortada.

Davaların “Geç gelen adalet, adalet değildir,” sözüyle/ hakikatiyle dalga geçercesine uzaması da uzaması, ortada.

Hakikat şu ki: AKP’ye açılan kapatma davasından başlayarak, demokratikleşme arzusuyla, bu partinin arasına DEVASA bir soğukluk girdi.

Yüzde elli gibi inanılmaz bir oy oranıyla onları işbaşına getiren seçmen kitleleri bir yana–

Bugün bir referandum yapılsa Türkiye’nin yüzde sekseni YENİ ANAYASA İSTİYORUZ! diye oy verir.

Oysa hakikaten inanılmaz bir Sürünceme Limanına demirlendi o mevzu.

İstemiyorlar yeni anayasa çıkartmayı filan. En beter kanunları tesbit edip ayıklayabilirler, mesela bir an önce. Bürokratik vesayet rejiminin insafına (dolayısıyla: insafsızlığına) terk edilmiş maddeleri ânında ayıklayabilirler.

Memlekete az da olsa demokrasi gelir. Demokratikleşme ihtimali gelir.

Kapatma davası açılabilen, halkın oylarıyla hükümet olmuş bir partiye, kapatma davası açabilen bir eksik demokraside–

“Bizi dahi kapatmaya çalışıyorlar. Yuh olsun bu askerî vesayetçi kafaya, Anayasa’ya, onun kurumlarına!” demek yerine–

Kapatma davasından BÜYÜK BİR DERS çıkarmış havasına büründüler.

Evet! Büyük bir ders var çıkarttıkları. “Aman ayağımıza dolanmamaları için NE GEREKİYORSA yapalım! Daha az Avrupa Birliği standardı mı talep ediyorlar? Eksikli bu demokrasiye razı olmamızı mı arzu ediyorlar? Emirleri olur. Mühim olan gemisini kurtaran kaptan!”

Ekonomi gemisini (özellikle kendi refah gemilerini) feci şekilde kurtarmış vaziyetler ve bundan ötesi de onları alâkadar etmiyor.

Beş yıl boyunca gözümüzün içine baka baka baka bu Hukuksuzluk Devleti’nin Hrant Dink davasını sıfırlamasına müsamaha gösterdiler.

KCK tutuklamalarının epidemik bir hâl almasına müsamaha gösterdiler.

Uludere’de kendi jetlerimizin kendi insanlarımızı bombalamasına da–

Evet, buna da müsamaha göstermek arzusundalar.

“Yuh olsun bu kadarına!” diyenlerin de sesi tamamen kapansın.

Evet! Bu arzuları.

Kapatma Davası’ndan o kadar çok ders çıkardılar ki!

Askerî ve Bürokratik Vesayet Rejimi, hepsi pekiyi bir karne sundu AKP’ye. “Aferin çocuğum; nasıl da alıp dersini, verdin bütün sınavlarını!” diye.

Sınıf birinciliğini, hepsi pekiyi karnelerini hiç kimseye kaptırmaya niyetleri yok.

Taraf çok yalnız.

Taraf bir bağımsız ada.

Geçen gün kızım *Ejderha Dövmeli Kız*'ı izledik.

Ordaki İsveçli sanayici bağımsız/ bağlantısız/ müdanasız dergiyi satın alıyordu batmasın diye. "Ben almazsam reklamverene bağımlı olursunuz. En fenası da bu olur," diyordu.

Türkiye'de *Taraf*'a akıl vermekle meşgul pozisyon sahipleri.

"Akıl vereceğinize ilan versenize!" diye bağırarak geliyor içimden.

Bu bağımsız, bağlantısız, ödünsüz adaya, *Taraf*'a destek vermek istedim.

Yazılarımla bari– dedim.

Ama ne desen boş.

Ne yapsan nafi.

İnsanın ülkesinden topyekûn umudunu kesmesi, öyle çekilmez bir bagaj ki.

Bu kadar yükün altına girmek istemezdim. İstemedim.

Hep umudu korumaya gayret ettim. Ama umudu koruma inadının saflık sınırlarını ihlal ettiği bir nokta var.

O noktadayım.

Hayır! Saf olmak bana göre değil. Umutsuzluğu yeğliyorum. Böylesi daha gerçekçi zira.

Ağır. Fakat hakiki.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç kare

Perihan Mağden 02.02.2012

Bir polis köpeği varmış: Adı Gediz. Bugün okudum gazetede.

Gedizliler çok çok çok çok alınmışlar. "Siz bizim yerimizin- yurdumuzun adını bir köpeğe nasıl verirsiniz?" diye.

Allahtan son derece yaratıcı bir zihin yapımız var.

Ben mesela yaratıcılıktan nasibini almamış biri olduğum için tuttururdum "Gediz adının NE sakıncası var? Üstünüze tapulu mu bu isim? Ayrıca bu kadar güzel/ faydalı bir köpeğin adının sizin yaşadığınız yerin de adı olması, çok hoş değil mi?" diye.

Kıvrak zekâlı Türk Polisi derhal Artemis yapmış köpeğin adını. Gediz de, pardon, Artemis de şıp diye alışmış yeni adına. Şimdi "Artemiis!" deyince geliyor.

Böylesine hassas sinirli insanların mütemadiyen doğanın içine ederek, yeşil alanları yok ederek, topraklarımızın altını üstüne getirerek, geceplazalar/ gecedelenler çıkarak/ dikerek yani saygısız ve inanılmaz kaygısızlıkta yaşadığı Bu Topraklar'da–

Onların hassas sinirlerini “bozan” aklımızın alamayacağı konularda orantısız çingarlar çıkartarak bizleri terörize etmesiyle yaşıyoruz/ yaşamaya çalışıyoruz.

Kasım, aralık, ocak: ÜÇ AY BOYUNCA yazarım “düzenli nizamda” diye ve “üç” başlığıyla başlamıştım. ÜÇ aylık süremin sonuna geldim.

Yani artık ancak arada bir (o da çok arada bir) yazıcam/ yazarım *Taraf*'ta Kıymetli Okur!

Hatırlatırım: BU ülkede BU şartlarda BU kronik ifade özgürlüğünde yazmaya daha fazla tahammül edemediğimden bıraktım (tam) üç yıl önce Eski *Radikal*'deki köşemi.

Ancak *Taraf*'ı o denli beğenip o kadar sahiplendim ki dışardan, işlerine müdahil olmaya başladım dayanamayıp.

Ama “dışardan” bunca müdahil olmaktan da utanıp (zira hayatta en öğrendiğim insan tipi “yaralı parmağa işemeyen” insan tipidir) “Pamuk eller taşın altına!” oldum BARI haftada iki kez yazayım, bir faydam dokunacaksa –oldum.

Taraf, her türlü maddi ve manevi baskıya insanüstü bir gayretle göğüs geren kahramanlar sayesinde çıkartılıyor.

Günde on iki ilâ on dört saat çalışıp bu gazetenin her gün bayilerde yer almasını sağlayan çekirdek kadro–

Onlar, hakikaten benim kahramanlarım.

Benim okumak istediğim gazete *Taraf*. Bu ülkede okumaya tahammül edebildiğim yegâne gazete. Ayrıca.

Taraf'ın çıkmadığı bir Türkiye demek ifade özgürlüğüne dair her türlü ümidin yok edildiği bir Türkiye demek; bu kadar basit.

Sürekli ekonomik ve psikolojik bir darboğazda tutuluyor *Taraf*. Bir nevi abluka altında “Yok olsa da kurtulsak!” kafasıyla dört bir yanından kuşatılmış, HİÇBİR ama hiçbir yardım görmeyerek/ destek verilmeyerek/ maddi ve manevi katkı sağlanmayarak batırılmaya, yok edilmeye çalışılıyor.

Belki ismimin, belki kalemimin, belki yazılarımin bir nebze katkısı, faydası, hayrı olur diyerek–

Ve hakikaten iki yıldır filan üstünde debelendiğim kitabımı (ümit ederim son kez) terk ederek yazmaya başladım burada.

“Haftada iki kezden n olur yani?” yaptım. Zira bir oturuşta, taş çatlasa kırk beş- elli dakikada yazıyorum köşe yazılarını.

AMA kazın ayağı öyle değil!

Bir kere siyasete/ gündeme kilitleniyorum köşe yazmaya başlayınca. Elimde değil.

“İki kez” yazıyor olmak ruhumun tamamen bu mevzulara seferber olmasına engel teşkil etmiyor. Tam tersi.

Oysa Şimdi ruhumu Türk Siyaset-sizliğinin kayalarından kurtarıp romanımın sularına açılmam gerekiyor.

Çıkış tarihini beş- altı kez erteledim.

Öylesine vahim durum!

Başbakan bu arada bir değil iki yazıma dava açmış. Ve de yalnızca tazminat değil, ceza davası da açmış! Avukatlarının sayfalar boyunca döktrmeleri geldi.

Yani o yazılarımdan ötürü "hapis yatma" olasılığımı da diri tutuyor. Tebrikler!

Pazartesi günü Neşe Düzel'in Yücel Sayman mülâkatında her Şey harikulade bir berraklıkla açıklanıyordu.

Yücel Sayman'dan alıntılarla BİTİRİYORUM.

"Asıl vesayet, halkın üzerinde kurulan vesayettir. Bu ülkede halkın üzerindeki vesayet kaldırılmadı! Sadece vasi deĐiŐti. Bir miktar asker geriledi, yerine siyasi iktidar geldi."

"Mesela yargı bağımsız hale getirilebilirdi ama getirilmedi. Nitekim AK Parti daha ilk adımda HSYK'yı kendine bağımlı olabilecek bir Şekilde kurdu."

"Eskiden kimin tehlike ve tehdit olduğu kararını Millî Güvenlik Kurulu'nda askerler verirdi. Şimdi bu kararı hükümet veriyor ve yargıya nelerin bertaraf edilmesi gerektiğini, nelerin tehdit ve tehlikeler olduğunu o söylüyor."

"Tutuklama dört yıldan fazla olmaz dersiniz ve yargıcın buna uymasını sağlarsınız. Ama reform adı altında bunu BİLE getirmediler.

Terörle Mücadele Yasası'nı ve Türk Ceza Yasası'nın 301. maddesini kaldırınız. Üstelik Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin kararı var bunu kaldırın diye. BUNLARIN HİÇBİRİ YAPILMADI. Ayrıca YARGIYI DEVLETE KARŞI BAĐIMSIZLAŐTIRMAK LAZIM. Yargıçlardaki devleti koruma kültürünün deĐiŐmesi lâzım. AK Parti bütün bunları yapmıyor çünkü referandumdan sonra vesayet sisteminin bittiğini düŐündü bu ülkede."

Kendi vesayet sistemini devreye soktu AKP. Bunun saadeti içinde ŐiŐiniyor. ŐiŐiyor.

Bu son cümle bana ait tabii ki. Maalesef, belli oluyor!

HoŐçakalın Sevgili Okur. Sağlıcakla kalın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)